

Kinga

(Regény)

Írta:

Végh Miki

e-mail: vmikusz@gmail.com

A versrészleteket írta:

Miks Mária

e-mail: miksmaria1@gmail.com

Ez a nap is bekövetkezett, hogy lapátra kerültem. Nincs szüksége tovább a cégnek a vak telefonkezelőre. Meglehetősen szerencsétlen csillagzat alatt születtem. Világra kapaszkodásom után pár év múlva kialudt a szemem világa, csak úgy váratlanul és visszavonhatatlanul. Elindultak életem sötét évei. Vakon, de látók között jártam iskolába és még érettségiznem is sikerült, majd azon a munkahelyemen, ahonnan ma kaptam meg az elbocsátó szép üzenetet, összeismerkedtem egy könyvelő lánnyal. Hamar beleestem és attól kezdve reménykedtem, hogy vele is történjen meg. Két évig jártunk együtt, mire kimondta, csak én lehetek a férje, senki más. Anyukám nem volt boldog, hogy ideköltözzünk az ő lakásába, de hát a fiáért mit meg nem tesz egy anya? Picivel idő előtt született a fiunk. Esküvő után négy hónappal. Persze mi tudtuk, hogy kilenc hónap az igazából. Elkezdett a gyermekünk óvodába járni, a feleségem pedig rátalált egy másik igazira. Hosszas hazudozás, majd őszinte vallomás akkor, mikor a konkurenciával biztos talajt éreztek a lábuk alatt. Elköltöztek gyerekestől vidékre. Tavaly fizettem az utolsó gyerektartást, hiszen akkor lett a fiam nagykorú. Semmit nem tudok róla és már nem is szeretnék. Jóllehet, időközben egyedül maradtam, mert tavaly előtt halt meg rákban az anyukám. Momentán itt állok 42 évesen és munka nélkül. Nem járok társaságba, mert megviselt a csalódás, amit a házasság hozott számomra.

„Ha eljössz hozzám, ne keress kilincset:
s ne feszegetsd a vakság-bilincset!”

- Tessék, Várkonyi Benedek!
- Itt pedig Kárpáti Kinga beszél, szia Bence!
- Csókolom a kacsóidat, kedves Írónő.
- Rossz kedved van?
- Tévedsz, Kingácska. Csuhaj, kiugrok a bőrömből örömömben.
- Ne szédítsél! Mi vakok sok mindent ki tudunk következtetni a hangokból. Biztos vagyok benne, hogy te is.
- Megadom magamat. Úgy gondoltam, nem lenne jó, ha beárnyékolnám a napsugarat.
- Aranyos vagy, hogy napsugárnak titulálsz.
- Te is aranyos vagy.
- Ki vele, mi nyomja a lelkedet? Egy virtuális barátnőnek elpanaszolhatod!
- Megszűnt ma a munkaviszonyom és úgy éreztem, mikor kiléptem a kapun, hogy még fenékbe is rúgtak.
- Tényleg nagy csapás, ha figyelembe vesszük, hogy én tizenéve nem dolgozom. Ami pedig a fenékbe rúgást illeti, azzal is előbbre kerültél.
- Kingácska, ha jól számolom, neked nem elsősorban azért szűnt meg a munkaviszonyod, mert elveszítetted a látásodat, hanem, mert elérted a nyugdíjaskort.
- Pihenjed ki magadat, barátom és hívjál vissza, nyugodt állapotban! Amúgy igazad van, tizenkét éve elértem a nyugdíjkorhatárt, most pedig két évvel vagyok fiatalabb, mint te. Szia, Bencuska!

*

Nagyjából egy éve történt. Kotorásztam a MEK-ben és rátaláltam Kárpáti Kinga szerelmes regényére. Mióta pofára ejtett tizenéve a volt feleségem, egyszer részesültem olyanban, amilyen a nők combjai között rejtőzködik. Ám, ha a csalódástól félek, a szerelmes könyveket örömmel olvasom. Elolvastam az író nő opuszát és mivel a könyvből kiderült, hogy ő sem lát, megmozgattam csekély ismerőstáboromat, úgy jutottam el Kingához, a nyugati határszélen élő, nálamnál két évvel fiatalabb hölgyhöz, aki tulajdonképpen vénkisasszony, hiszen eddig megőrizte hajadonságát. Ameddig látott, könyvelő volt egy soproni cégnél. Azóta rokkantnyugdíjas. Az anyukájával él kettesben és szeretetben. Egyedüli szórakozása az írás. Természetesen, miután megismerkedtünk, minden könyvét megkaptam és elolvastam. Ez momentán pontosan hat darab. Ritka hét, hogy ne halljunk egymásról. Őt nevezem barátomnak, bár, mivel különművek vagyunk, elég hülyén hangzik. Tény, soha nem találkoztunk és nincs köztünk elméletben sem férfi-nő kapcsolat. Buta vicc volt részemről az imént, ugyanakkor elvárnám tőle, hogy több együttérzéssel legyen irántam ezen a napon. Nem hívom vissza. Két nap múlva csörrent meg a telefonom.

- Tessék!

- Úristen, nehogy lenyeljen az úr! Szia, itt a Kárpáti!

- Szia, Kinga!

- Jól éreztem, hogy haragszol rám. Meséld, mit vétettem!

- Előadtam, hogy kirúgtak a munkahelyemről, majd bután évdtem veled, hogy nyugdíjaskorú vagy. Erre megsértődtél. Kedves Kinga, 40 éved alatt aligha volt még egy férfi, aki annyit dicsért, mint én. Csodálatosan írsz, mélyenszántó gondolataid vannak és kiváló társalgó vagy, nagyon szép, szoprán hanggal, ami számomra, mint amatőr zenésznek, különösen tetszik. Nem tudnád megszámolni, egy év alatt hányszor mondtam szépeket neked, amik persze igazak.

- Ne bomolj, Bence! Bocsánatot kérek tőled. Nehezen esett le a tantusz. Nem hívtál vissza és az első, ami beugrott, hogy unod már a képesfeletem. Ma reggel megvilágosodva ébredtem. Ne haragudj, nekem kellett volna empatikusabbnak lennem. Mentségem annyi, hogy tizenkét éve élek a rokkantjáradékomból, tehát tudom, te sem fogsz éhenhalni.

- Ha most itt lennél, megtépném a füledet, hogy érezzed, mennyire haragszom rád.

- Úristen! Képes lennél egy idegen nővel testi kapcsolatot létesíteni?

- Szívem, nem vagy idegen nő. Kétségtelen, nem téma köztünk a nemiség, de tudod, a legfontosabb nő vagy az életemben.

- Ez nem nagy dicsőség, ha zárkóztan élsz.

- Mit huhogsz, kis bagoly?

- Én sem vagyok külön, ezért értjük meg jól egymást. Tudod, hogy jövő hét végén anyukámmal Budapestre készültünk, mert szombaton és vasárnap műsor lesz vakberkeken belül? Nos, ennek lőttek.

- Nem értem a dolgot, hiszen, olcsó szállodát találtam nektek.

- Anyukámnak kiújult a derék becsípődése, ami nála hetekig tart. Én pedig egyedül nem merek felmenni Pestre, főleg nem szállodába.

Valószínű terroristák szállták meg a Margit körüti házunkat, mert abban a pillanatban elment az áram és a telefonvonal is.

*

Ráértem rágódni Kinga helyzetén. Első ötletem, itt lenne az ideje összekötni az alkalmat a lehetőséggel arra, hogy személyesen is megismerkedjünk. Volt olyan elképzelés, hogy majd én elmegyek, felveszem a műsort és elküldöm neki. Másnapra javult meg a technika, én pedig nyomban telefont ragadtam.

- Tessék, Kárpátiné!

- Csókolom a kezét, kedves Juditka! Várkonyi Benedek vagyok és Kingácskával szeretnék értekezni.

- Adom őt, de sok jóra ne számítsen!

- Haragszik rám a drága?

- Átvettem a telefont az anyutól és képzeljed el, nagyon haragszom rád, hogy bunkó módon szétbontod a vonalat.

- Kingácska, megszűnt nálunk a technika. Nem tudtalak visszahívni. Ilyenkor sajnálom, hogy nincs mobilom még. Ne beszéljél így velem, mert az olyan, mintha kést döfnél a szívembe!

- Szegény Bence, akkor neked is rossz éjszakád lehetett.

- Tudod, hogy te vagy a szívem csücske. Kingácska, van egy ötletem a kiruccanásodra, feltéve, ha barátnak tekintesz és megbíazol bennem.

- Képzeld el Bencus, egyedüli barátom vagy!

- Pénteken vonatra ülsz és várlak a Déliben. Idejössz hozzám, átadom a hálósobámat neked, én majd a raktársobámban alszom. Szombaton és vasárnap elmegyek veled a műsorokra és természetesen, amikor vissza akarsz utazni, kikísérlek a pályaudvarra.

- Tudom, jól közlekedsz Pesten, de azt nem hiszem, hogy vakon a pályaudvarokon is.

- Ne keressd a kifogásokat! Vágjad a képembe, hogy annyira nem bízol meg bennem!

- Füttyölök rád, kis mimóza lelkű. Ott fogok nálad aludni. Legfeljebb, ha jól érzem magamat, férjül veszek. Soha nem találkoztunk, de mindent tudunk egymásról, akkor mitől kéne félnem?

- Mióta anyám meghalt, hölgyek csak mint gáz- és villanyóra-leolvasók lépték át lakásom küszöbét.

- Nana, Bencus! Erikát kifelejtetted.

- Igazad van. Volt egyszer, megismétlem, hogy egyszer, egy Erika, akivel megcsaltam a feleségemet. Tíz évvel a válásunk után.

- Mégiscsak közelebbi élmény, mint nekem még látó koromban a férfi kapcsolat.

- Csodálatos lesz találkoznom veled. Mesélünk egymásnak a kalandjainkról.

- „A lelkemben őrzött képek albumát megnyitod,
ha emlékeimet kérded, és tudni akarod.
Neked zokogom életem kegyetlen fintorát,
amikor már rég nem látok, és mégis van tovább...”

*

Lajos, akivel évek óta intézem a nagy bevásárlásaimat, mióta anyám meghalt, vállalta a kísérő szerepét. Pénteken délután, azaz 23-án kirepített a pályaudvarra.

- Na, b@meg, eddig megvagyunk, de hogyan tovább?
- Lajosom, a hölgy előtt moderáljad magadat, mert szentéletű!
- Bence, te egy barom vagy, ha facér létedre apácát fogadsz a kérődba.
- Figyelj, érkezik a vonat az ötödik vágányra! Keressél egy hölgyet, akinek egyik kezében bőrönd, másikban retikül van! Barna, hosszú a haja és drapp kiskosztüm van rajta.

Sok volt az utas, de hamar rátaláltunk. Állt a második kocsi mellett. Tíz perc múlva Lajos búcsút intett nekünk a harmadik emeleti lakásom előtt. Ő ugyanis az ötödiken lakik. Az otthonom pillanatok alatt megtelt a hölgy illatával. Megszédültem, mikor puszilkodás közben hozzám értek a mellei. Jó lett volna szédülés ellen beléjük kapaszkodnom.

- Végigmutatom a lakást, Kingácska.
- Csupán annyit közöljél, hol kell óvatosan mozognom, nehogy leverjek valamit!
- Beviszem a bőröndödet a hálósobádba.
- Én pedig megyek utánad és átöltözöm.
- Szereted az erős lecsót?
- Azt hiszem, igen.
- Akkor is, ha én főztem?
- Miért nem így indítottad a kérdést? Megírom a végrendeletemet, aztán jöhet a lecsó!
- Fogadjunk, tudom mit írsz bele! Azt, hogy a hülyeséget rám hagyod.
- Te mondtad ki, Bencus. Nekem legfeljebb holnapután jönne meg ennyire a bátorságom.
- Megyek szervírozni a konyhába. Fürdőszobaajtó ott van balra, de van kijárata az előszobára is. Mindkét ajtót belülről zárni lehet.
- Mielőtt levetközőm, hogy másik ruhát vegyek fel, megismétlem, amit telefonon többször előadtam, nem félek. Túlmagyarázod az óvatosságodat.

Miután mindennel végzett, jött és helyet foglalt velem szemben az asztalnál. Ettünk és beszélgettünk.

- Mikor kezdődik holnap a szövíben a műsor?
- 15 órakor. Anyukám ideges volt. Azt mondta, felelőtlenség, amire vállalkoztam.
- Félti az egyetlen gyermekét. Nem szeretne idő előtt nagymama lenni.

Úgy elkezdett kacagni, hogy én is ráhangolódtam. Közben jöttem rá, egy 40 éves nő esetében milyen hülyeséget mondtam.

- Anyukám attól fél, hogy két vak kőrincál ebben a nagy Pestben az utcán. Nincs hozzászokva. Jól tudsz főzni. Ez férfiakra nem jellemző.
- Nem vagyok férfi.
- Kár, mert szép férfihangod van, de ha nő vagy, akkor meglehetősen pocsek. Tele ettem magamat, közben leragadnak a szemeim.
- Ameddig elkészülsz a lefekvéshez, elmosogatok.

*

Reggel felkeltem és miközben készülődtem, lejátszódott bennem a nyugtalan éjszaka. Elméletben régen tudom, jó alakú nő, de este a gyakorlatban is igazolódott, hiszen hazaérve a mellei érték hozzám, de a konyhában a fenekével is találkoztam, véletlenül. Tönkretette az éjszakámat a távoli jelenléte. Este igaza volt, férfi vagyok, de minek? Megfőztem a kávé és úgy döntöttem, azzal nem vétek, ha beviszem neki.

- Kingácska, itt a finom kávé, tessék felébredni, mert hasadra süt a nap!
- Szia, Bence! Aranyos vagy. Nem süt a nap a hasamra, mert paplan alatt tartózkodik.
- Évtizedek alatt hozzászoktam a vaksághoz, de most szeretnék meglátulni. Vigyázzál, nehogy kiverjed a csészét a kezemből!
- Nem lenne jó az egyetlen hálóingemet beszennyezni kávéval.
- Hogy aludt a kis tündérke?
- Mintha otthon lettem volna. Gondolom, neked nem volt olyan jó éjszakád a gumimatracon.
- Nehezen tudok szokatlan helyen aludni. Vágytam a pihe-puha ágyacskámra. Gyere ki a konyhába, szeretnék felköszönteni!
- Tudtad, hogy ma névnapom van?

- Figyelmeztetett a számítógépem, hogy Kingácska ünnepel.

Jött utánam a konyhába. Elővettem a számomra szokásos decis poharakat. Öntöttem Unicumot.

- Isten éltesen, édeske és szeretném, ha a barátságunk sok-sok évig tartana! Meghúzhatom a fülecskédet?

Nem vártam az engedélyre. Megtaláltam a kis fülét a borzas haja alatt, miközben megpusziltuk egymást. Kezébe adtam az egyik poharat.

- Egészségedre, drága Írónő!
- Ezt tőled soha többé nem szeretném hallani! Nem vagyunk idegenek egymás számára.

Bocsánatot kértem, kiittuk a poharainkat. Átöleltem és megpusziltam.

- Bikavadító parfümöt használsz. Tegnap nem ezt éreztem rajtad.
- Ez arckrém, amivel éjszakára kentem be magamat.

Jobb karom a derekán, ő pedig túlságosan közel volt hozzám. Éreztem a domborulatokat és fejemben a szédülést. Hálóingen keresztül fogtam meg a jobb cicijét.

- Haragszol rám?
- Bence, nem vagyunk gyerekek. Minden úgy történik, ahogy elképzeltem. Tegnap rosszul esett volna. Ha pedig holnap teljesen ártatlanul mennék haza, az fájna. Örülök, hogy vonzónak találsz, mint nő.

Szájon csókoztam. Nem maradt adósom. A bal kezem, miután megismerkedett a két formás domborulattal, lesiklott a hasán keresztül a hálóing alá. Tenyeremben érezve a meleg punciját, lebénult a kezem.

- Mondjad, hogy engedjelek el és esküszöm, nem fogok tovább szemtelenkedni!
- Ne gyerekeskedjél, ha érzed, mindkettőnknek jó!

Felfedező útra indultam a bugyijában. Kinga hozzám simult.

- Zavaros álmaim voltak. Ilyet akkor éreztem, mikor elkezdtem barátkozni az exemmel. Közelemben egy ragyogó nő, aki nem az enyém.

- Legfeljebb már ismered testem legitimebb pontjait.

- Kingácska édes, megzavarodok, ha a szerelemkelyhedet nem érezhetem a nyelvemen. Könyörgöm, légy teljesen az enyém!

Ujjam a nedves hüvelyében mozgott. Nem szólalt meg, viszont akcióba lépett. Kigombolta a nadrágomat és benyúlt, hogy barátkozzon azzal, amit megfogott.

- Igazságtalan vagy. Én hálóingben, te pedig felöltözve.

Kinga lábai eltávolodtak a konyha kövezetétől. Felemeltem és vittem be a hálósobába. Lefektettem az ágyra és szélesebben vetkőztem. Várakozott, de abban segített, hogy a bugyiját le tudjam húzni. Befeküdtem a combjai közé és mikor nyelvem érintette a kiserdőt, diszkrétan felsikoltott.

*

„Ne kérdezz inkább, hadd ne feleljek,
amíg szeretsz és ameddig szeretlek.”

Kora délutánig az időnk úgy telt, mintha száz éve ismernénk egymást. Nem engedte, hogy főzzek, viszont megkért, mivel MP3-as felvételei vannak tőlem, szeretné, ha élőben harmonikáznék neki. Ült mellettem és énekelt, azon a szép magas hangján. Boldogok voltunk, bár én tudtam volna fokozni az érzelmeimen, ha indulásunkig ölelgethettem volna. Így is csipegettem. A szövetségben viszonylag kevesen voltunk, mert egy kórus énekelt és a klasszikus zene nem túl népszerű. Műsor után tánc volt beharangozva. Kinga ekkor volt először a patinás székházunkban és élvezte, hogy körülöttünk sorstársak nyüzsögnek.

- Kingácska, maradhatunk egy darabig, de nem tudok táncolni, annak pedig nem örülnék, ha tégedet felkérnének.

- Száz éve nem táncoltam és nincs hiányérzetem. A történetek után hozzád tartozom. Kimondtam nő létemre, ami nem ildomos.

- Jééé! Kit látnak szemeim, csak nem a Benedek barátomat?

- Fején találtad a jancsiszöget, Ákos. Én vagyok.

- Tudod cimbora, mivel rohamosan romlik a látásom, lassan én is kuksi leszek, nem voltam biztos magamban. Csókolom a kezét, hölgyem! Kurucz Ákos vagyok.

- Szia, Ákos, én pedig a Kárpáti Kinga.

- Ez nem igaz. Cirka öt éve ismerjük egymást, de soha nem találkoztunk. Hogy kerülsz ide székesfővárosunkba, Kingácska?

Leült Kinga mellé és elkezdődött köztük a maratoni duma. Mikor érdeklődtem ismerősök között, ki az a Kárpáti Kinga, Ákos vezetett nyomra. Barátok soha nem voltunk, maximum haverok. Nem kedvelem a laza erkölcsű embereket. Ákosnak eddig két felesége volt és összekalapált négy gyereket, de alighanem ez még nem a végösszeg. Eleinte, ha röviden is, de résztvettem a társalgásban, majd elhallgattam. Kinga nem vette a lapot, hogy rosszul esik, amit csinál. Sok éve múlt, jajj, de régen, mondhatnám úgy is: hajdanán, amikor utoljára féltékeny voltam. Tudatosan irányítottam válásom után az életemet, hogy minden szempontból független maradjak. Ennek ma, vagy tegnap, lőttek. Durván fél órát csevegték. Közben elindult a tánchoz a zenebona. Megbeszélték, holnap ismét eljövünk és Ákos örült a találkozásnak. Hazafelé beszélgettünk a trolin meg a villamoson, mert éreztem rajta, szóval kell

tartanom. Zavarja a nagyváros forgalma. Itthon azonban megváltoztam, bár kedélyes útközben sem voltam.

- Nincs kedved egy sakkipartihoz?

- Kedvem nincs, de sakkozhatunk. Mindent a vendégért!

Sakkoztunk és mivel távsakkozásból tudom, nem erőssége a logika, ennek ellenére alaposan elporolt.

- Miért hagytad magadat megverni?

- Említettem, mindent a vendég kedvéért.

- Bence, tudom, ritkán jársz társaságba. Nyilván megzavart a csődület. Ha fáradt vagy, lepihenhetsz, keresek magamnak elfoglaltságot.

- Nem vagyok fáradt.

- Akkor pedig velem van bajod.

- Kingácska?! Magammal van bajom. Olyan érzés uralkodott el rajtam, amihez nincs jogom.

- Bumm! Leesett a tantusz.

Felkelt a székről, odajött hozzám, megfogta a kezemet és húzott magával a hálósobába. Leültetett a heverőre és mellém ült, de a kezemet nem engedte el.

- Ha az ittmaradásomnak nem feltétele a holnapi műsor, akkor szeretném, ha nem mennénk el.

- Nem okozhatsz csalódást a másik barátodnak.

- Nincs másik barátom. Mióta megvakultam, te vagy az első és egyetlen. Ákosnak hálás vagyok, hogy megmutatta neked az utat felém. Öt éve egy irodalmi pályázat kapcsán ismertem meg őt és még vagy három másik firkászt. Azt tapasztalhattad, soha nem találkoztam vele, miközben sokszor bombázott az ötleteivel. Sopronba többször le akart jönni hozzám. Ismerem őt, de közel nem annyira, mint tégedet. Vele nem volt, nincs és nem is lesz rendszeres kapcsolatom. Hogy hitessem el veled a ma történetek után, nem vagyok kurva? Elvégre rábeszélés nélkül feküdtem le veled.

- Ebben a hangnemben nem óhajtom folytatni. Nekem elég, ha képes vagy csalódást okozni holnap Ákosnak.

Átöleltem és magamhoz húztam. Érzéki volt a csókja, de éreztem könnyeit az arcomon.

- Ne sírjál, édes! Féltékeny lettem, mert nem szoktál róla beszélni.

- Utálom a link alakokat. Öt év alatt jó néhányszor indult be a fantáziája, hogy mit csinálna velem. Olyankor elköszöntem tőle.

- Hogy látod a jövőnket?

- Zavarosan. Momentán minden porcikámban érezlek. Nem kell megmozgatnom a fantáziámat, hogy érezzem szívemben a szeretetet, alul pedig most is bennem érezlek.

- Beléd zúgtam, Kárpáti Kinga. A máglya meg volt rakva az elmúlt hónapokban, de most alágyújtottál. Végem van.

- Ez az alágyújtás hibádzik. A többi stimmel fordítva is.

*

„A csillogás olyan viselet, amit kölcsönkérni nem lehet.

Akkor van értéke, ha magadnak te szabod-varrod és jó a mértéke.”

Vasárnap helyett csütörtökön ment haza, de csupán Judit, az anyukája miatt. Egészen jól összecsiszolódtunk a majdnem egy hét alatt. Kinga ismerős terepen belül, azaz a lakásban százszor ügyesebb, mint én. Mindent megcsinál, mintha még mindig látna. Ám az utcán, finoman szólva, gyakorlatlan. 12 éve nem tette egyedül ki a lábát a lakásukból. Nincsen fehérbotja sem. Én viszont gyakorlott vagyok az utcán, ezért voltunk együtt vásárolni, de még sétálni is. Csütörtökön fájó szívvel búcsúztunk el egymástól.

- Bence b@meg, ennek a csajnak alaposan aláfütöttél. Látszik rajta, úgy beléd esett, mint ló a gödörbe.

- Lajosom, maradjunk annyiban, hogy nem apáca. Számítsál rá, gyakran fogsz megfordulni a Déli pályaudvaron ezután!

- Nagyon nem bánom. Jó alakú, szép arcú nő és nem látszik rajta, hogy vaksi.

- Meggondoltam magamat, a feleségedet fogom megkérni.

- Nyugi, haver, ha akarnám, se tudnám lecsapni a kezéről. Azt viszont nem tagadom, mikor pénteken hazavittelek benneteket, jelzett a műszer. Ha nem lett volna szűk gatyá rajtam, tuti, hogy beleakad a kormányba. Ám a becsület mindenek felett. Nem tipikus vak. Te viszont a barátom vagy.

Féltékeny voltam, de rendes srác a Lajos. Sopronban anyukája várta a lányát. Mikor beértek a lakásba, felhívott. Boldog voltam, hogy hallhatom a hangját és sajgott a szívem, hogy nem foghattam a kezét. Ameddig dolgoztam, főleg telefonon társalogtunk, hiszen könnyű volt nekem a cégtől. Ettől kezdve áttértünk a Skype-ra. Lajos véleményét nem osztottam meg vele. Ki tudja, hátha képes lenne egy látóért felcserélni. Én biztos, soha nem tenném. Kétségtelen, két vaknak problémásabbak a hétköznapijai, de jókat nevtünk a botlásainkon. Mikor a mosdóról elrepült a szappan, nem találtuk meg. Elővettem egy újat, majd negyedóra múlva Kinga rálépett és azért nem esett hanyatt, mert mögötte voltam és elkaptam. Furcsa, de jó volt a szituáció. Kinga fejével a hasamnak támaszkodott úgy, hogy orromban érezhettem haja illatát, én pedig úgy kaptam el, hogy mindkét karommal átnyúlva a hóna alatt, fogtam a cicijeit. Egy darabig nem engedtem el.

- Tessék, Várkonyi!

- Szevasz Bence, itt meg a Kurucz Ákos. Jól átvertetek.

- Ígértem valamit?

- Kinga mondta, jöttök a vasárnapi műsorra is.

- Más javaslattal éltem, ő pedig nem mondta, hogy elkötelezte magát irányodba.

- Nagy franc vagy, te Bencus. Nem tudom milyen szintű a kapcsolatotok, de ha nálad szállt meg napokra, akkor biztos, komoly anatómiai tanulmányokat végeztél rajta. Pár hónapja ismered, mégis sikerült gerincre vágnod. Én öt éve próbálkozom nála, mindhiába. Nem beszélve a Dugóról.

- Az kicsoda?

- Nem ismered? Egy fazon, akinek máson se jár az esze, csak a csajokon. Mióta megszületett, erotikus történeteket ír. Kingával valamelyik irodalmi oldalon ismerkedett meg. Sejtheted, a gyerek bedobta magát a szüzikénél, de pofára lett ejtve, velem együtt. Erre jössz te, aki úgy mutatod magadat, mint aki ötig sem tud számolni, aztán a liba az ágyadban landol.

- Ákos, nem lehetséges, hogy veled szemben olyan pozitívumaim vannak, mint pl. hogy nem titulálok libának?

- Tudom, mit illik. Mindig tisztelettel beszéltem vele.

- A háta mögött meg becsméreled. Ez ám az igazi barátság.

- Apám, te belepistultál. Engemet meg átvágott, mint ama anyagcsere végterméket a palánkon.

- Zárjuk rövidre ezt az épületes társalgást. Elvárom, hogy előttem tisztelettel beszéljél a szerelmemről!

- Látom már, mi az ábra. A jó előbb még azt hittem, csupán használtad párszor. Tudod, mikor az ember olvassa a szerelmes regényeit és közben megidézi a kellemes hangját, igencsak követelődzik a lompos.

Kedvem lett volna Ákost megfosztani maradék látásától. Kinga azóta szent előttem, hogy megismerkedtünk. Ez a pozitív érzés folyamatosan növekszik bennem iránta. Fekszem az ágyamon és azon jár az eszem, mi lenne, ha megszólalna emberi hangon és elkezdene mesélni az elmúlt hétről?! Inaktív életünkből egy évet tuti, hogy pótolunk.

*

Teltek a szürke napok. Mindennap beszélünk. Délután 17 órában egyeztünk meg, hogy bekapcsoljuk a számítógépet és hívjuk egymást. Mindketten abban reménykedtünk, hogy ilyen indítással jók lesznek az éjszakáink. Az első napon rájöttünk, hiába a felszabadult nevetgélés, az álmunkra a búcsúzás nyomta rá bélyegét.

- Holnap csak telefonon tudunk pár szót váltani, mert anyukám gyerekkori barátnőjének augusztus 7-én van a születnapja és egész nap nála leszünk.

- Utálom a barátnőt, de ne mondjad meg anyukádnak!

- Bencus, te is azt érzed, amit én?

- Biztos, hogy nem. Kingácskám, nekem te fogsz hiányozni, míg neked legfeljebb én. Ez óriási különbség.

- Ha ilyen legfeljebbeket vágsz a fejemhez, mindjárt sírva fakadok. Próbálok erőt gyűjteni, hogy valamit megbeszéljek veled.

- Elképzelek, hogy te vagy a kislányom. Hazajössz a suliból megszeppenve, mert rossz jegyet kaptál. Bátortalanul elmondod, én pedig az ölembe kaplak, hogy megpuszíljam az okos buksidat.

- Nem vernél meg?

- Drágám, kezemet csak azért emelem rád, hogy megsimizzelek.

- Mit szeretsz rajtam jobban, az egyforma dombokat, vagy a megbúvó forrást?

- Magamat édes.

- Anyukám szeretné személyesen megismerni a hódolómat. Nem tudom van-e kedved hozzá, hogy huszadika előtt legyere Sopronba. Izzad a tenyerem, olyan ideges lettem, de elmondtam.

- Mit szeretne a lánya?

- Először alul lenni, azután lovagolni. Te akartad, hogy kimondjam.

- Édes kis grillcsirkém, nem tudok ellenállni az ilyen szívélyes meghívásnak. Még ma összecsomagolom a gumimatracomat.

- Látni nem akarom, soha többé. Anyukámnak ugyan meghaladja a fantáziáját, hogy férünk el ketten a fekhelyemen, de ecseteltem pár szóval a variációkat.

- Kingácska, pletykáltál?

- Orcámról leolvasta még a pályaudvaron, hogy megvoltál nekem.

- Beszédes az orcád, mert Lajos is így nyilatkozott.

- Egyszerű a képlet, boldog vagyok.

- Iderendelek egy helikoptert és repülök hozzád, kis énekespacsirtám.

- Megírom könyvben azt a pár napot, amit nálad töltöttem.

„Itt-ott cédulák hevenyészetten,
ákombákkal üzennek reményt.
Segédigéik - ha fogódzó kell -
túlélésemhez nyújtanak esélyt.”

- Az enyémről írhatasz, de a tiédről nem.

- Húha! Úgy leírhatom, hogy ültem melletted, te pedig simogattad magadat?

- Hiába cikizel, nem engedem, hogy magadról olyan dolgokat írjál.

- Felhívott egy régi irodalmárkodó társam és lekurvázott.

- Ezek szerint nem az Ákos volt.

- Nem tudom a valódi nevét, mert Dugó néven publikál.

- Reménykedek, hogy a továbbiakban nem tartod barátodnak!

- Nem is tartottam annak, Ákost sem. Számomra te voltál a barát egy teljes éven keresztül. Ugye, találkoztunk 19-én?

- Nincs kedvem évődni veled, ezért azt mondom, bárcsak ma lenne.

- Miért van az, hogy mostanában sokszor sírok, pedig boldog vagyok?

- Tudod mit mondott Julius Caesar a fiának?

- Igen, tudom, de te biztos, hogy nem sírsz.

- Csupán borzasztóan hiányzol. Képzeld el, idehoztam a számítógépet az ágyamhoz, mert itt érzem legjobban magamat!

- Eddigi életem hat legboldogabb napja. Anyukám nem hiszi el. Tudod, nem tudta elképzelni két vaknak az életét együtt. A fantáziája most sem lett élénkebb, de azt mondja, akibe ennyire beleestem, az nem lehet akárki.

- Pletykás.

- Bencuskám, naponta történt olyan köztünk, amit kevés nő tapasztalhat meg egész élete során.

- Jézusooooom?!

- Anyukám előtt nem ciki, hiszen kölcsönös volt.

- Barátnődnék tekinted őt?

- Mindig ő volt az igazi barátnőm, már látó koromban is.

*

Augusztus 19. csütörtök. Várkonyi Benedek felpakolva egyedül ment ki a pályaudvarra. Büszke voltam magamra, de már csak akkor, mikor a vonaton ültem. Olyan voltam, mint a süketfajd. Nem láttam, nem hallottam semmit egész úton. A kalauz csapkodta a vállamat, mikor a jegyeket kérte. Gondolataim Kárpáti Kingától Kárpáti Kingáig cikáztak és végre megérkeztem. Leszálltam. Várakoztam, ahogy megbeszéltük. Másodpercek múlva Judit érkezett, de egyedül. Lazára vette a figurát. Simán letegezett, megkönnyítve az én helyzetemet.

- Kingit otthon hagytam. Elkezdett hisztizni. Percenként noszogatót, hogy induljunk már, mert nem érünk ide. Bedühödtem és rávágtam az ajtót.

- Juditka, nem azt mondd, hogy hisztis a lányod?!

- Lehetek őszinte?

- Nem szeretném. Szegénykém, elképzelem magamat az ő helyében.

- Ne izgulj, bepakolunk az autóba és öt percen belül megjuhászodik a hisztis.

Úgy volt. Beléptünk a lakásba, Kinga nemcsak engemet, de az anyukáját is megölelgette.

- Anyuci, majd jövőnk!

Azt hittem, elmegyünk valahova, de csak a szobájába távoztunk. Becsukta az ajtót.

- Szimpatikus anyukád van. Egyből letegezett.

- Lelkére kötöttem. Ide ülök melléd és kérlek, öleljél magadhoz, hogy erőt gyűjtssek belőled! Nagyon-nagyon kell!

- Kingácskám, a frászt fogod rám hozni, ha minden apró közlést így vezetsz fel.

- Muszáj. Fogd meg a kezemet is!

- Édesem, boldogan megfogom bármidet, csak ne spanoljad az idegeimet!

- Terhes vagyok.

Elborult az agyam, de totál. Örömben úgy emlékszem mindent csináltam vele, csak olyat nem, aminek következménye, hogy áldott állapotban van.

- Szeretnék neked udvarolni, megengeded?!

- Boldogan.

- Csillag-virágom, neked sincs több eszed, mint nekem. Elterveztem, itt az ideje, hogy megkérjem a kezdet Judittól. Másra sem tudtam gondolni a vonaton, csak arra, hogy adom majd elő neki. De hát, ha várandós vagy, akkor becsületbeli kötelességem. Nem igaz?

- Bencus, tényleg örülsz?

- Igen, de kijelentem, nem fogsz elválni tőlem, ha a lányunk óvodás lesz. Köszönöm, azt a megoldást már ismerem.

- Gyere, megmondjuk anyukámnak!

Judit tudta, hogy valószínűsíthető a terhesség, de az én szándékomat nem ismerte.

- Juditka?! Szerinted mostanában lehet valahol jegygyűrűket venni? Képtelen vagyok megvárni a következő találkozást.

- Kingi, mit szólsz ehhez?

Nem szólt semmit, sírt a szentem.

- Angyalkám, tudod, a madarakat is meggyűrűzik, hogy figyelemmel lehessen kísérni a vonulását.

- Bence, ha komolyan gondolod, holnap átmegyünk Ausztriába, ott nincs ünnep.

- A lányod vacillál, azért sír, hogy időt nyerjen.

Erre sírásból átváltott nevetésbe.

- Elmondhatom, azért volt Kingi idegbolond, mert félt, hogy rábeszéled az abortuszra. Én közöltem vele, ha Bence nem akar tőled gyereket, akkor is ragaszkodom az unokához.

- Anyuci, ne pletykáljál! Bence akarja a babát velem együtt.

- Nocsak?! Hirtelen, de magabiztos lett valaki. Mielőtt kimentem a pályaudvarra, kiabáltál velem.

- Az felejtős, régen volt. Most új helyzet van. Feleségül akar venni, én pedig belevágok az ismeretlenbe. Holnap menyasszony leszek.

- Kingikém, ezek után félni egyedül nekem van okom. Itt hagysz egyedül vénségemre.

- Férjhez adlak.

*

„A szerelem legszebb pillanatai magukban hordozzák a fájdalmas sebesülés lehetőségét. Mégis csupaszon hagyjuk szívünket Ámor nyíllövései előtt.”

Mi lehet abban a logika, hogy mikor mellettem fekszik, azok az éjszakák sokkal rövidebbek? Nyugovóra térés után fülembe súgta, anyukája nem fogja ránk nyitni az ajtót. Jó érzés volt három hét után magamhoz ölelni. A bejelentése pedig hab volt a finom tortán.

- Mi ez az erkölstelenség?

- Gondoltam, úgyis leveszed rólam, akkor minek legyen rajtam bugyi?

- Kinguci, ha te is akciózol, félek, nem foglak nyelvemmel kényeztetni.

- Nem baj, most nekem ez a kemény kell azonnal!

Úgy fogadott magába, hogy még a bejáráshoz sem kellett navigálnom magamat. Hosszú szeretkezés következett.

- Dobáljuk le a ruháinkat, mert meghalok, olyan melegem van!

- Édeském, kivegyem?

- Legfeljebb addig, míg ledobom a hálóingemet. Azután lovagolni szeretnék.

Energiaim fogytán, mellém zuhant.

- Pihegjél, kis vizes boszorkányom!

- Nagyon szeretlek.

- Ebben többször megegyeztünk, hogy nem jobban, mint én tégedet.

- Nem akarom elhinni, hogy holnap eljegyzel.

- Remélem jó az időérzésem. Kingácskám, hozzád közelebb van az órák. Nézzed meg mennyi az idő!

Segítettem neki megmozdulni.

- Ezek szerint, még ma leszek menyasszony?

- Igen, és ha rajtam múlik, záros határidőn belül feleség. Budapesten fogsz élni, de meg-
esküszöl rá, a szövetségbe egyedül be nem teszed a lábadat!

- Egyedül?! A lakásból nem fogok kimozdulni.

- Napindítás után, Juditnak megesküszöm, hogy gyakran fogjuk látogatni. Úgy érzem, jó
kapcsolatom lesz veled.

- Azt hiszem, még két évig dolgozik. Azalatt megszokja az egyedüllétet. Képzeld el, el-
mondom, mert le vagyok sokkolva. Eldöntöttem, én is borotválni fogom a puncimat. Vettem
három darab egyszer használatos borotvát.

- Elmondtad Juditnak, hogy szoktalak nyalogatni?

- Még aznap, mikor hazajöttem, de máig nem akarja elhinni. Érdekes, azt elhiszi, hogy én
csinálok neked. A drága, okos, szép és illatozó Kingácskád este elterpeszkedett a kádban.
Indítottam a borotvát a legkockázatmentesebb pontról. Nem csoda, hogy nem vetted észre az
eredményt. Azóta gondolom az a három szál szőr is kinőtt, amit sikerült lekasabolnom.
Eszembe jutott, mi van, ha úgy járok, mint egyes afrikai nők?

- Azt olvastam, akiknek kivágják, többé nem lesz orgazmusuk. Hűségesek maradnak.

- Ilyen áron is elvárnád tőlem a hűséget?

- Ha elkezdenélek fojtogatni, te pedig sivalkodni, anyukád mit hinne?

- Azt, hogy Kingi jól érzi magát.

- Csillagom, anyukád segítségével ma meggyűrűzlek, este pedig a borotvával kislányt
csinálok belőled. Jó lesz?

- Nem félek, tudom, hogy vigyázni fogsz rám, de dicsekedni csak holnap fogok anyukámnak,
mert ha előre bezengem, éjszakára se engedne veled külön szobába.

- Nekem nem volt ilyen jó kapcsolatom az anyukámmal. Képzeld el, ketten éltünk abban a
nagy lakásban és nem akarta, hogy újdonsült feleségem hozzánk költözzön.

- Szerencsémre, nekünk jó kapcsolatunk van. Néha ráveszekedünk egymásra, két hisztis nő,
aztán összeölelkezünk.

Végszót kaptam (összeölelkezünk). Kinga ismét magába fogadott.

- Már tudom, a féltékenységbe fogok belehalni, vagy ebbe a tündérkébe. Miért van az, hogy
tégedet minden férfi megkíván?

- Mert az elérhetetlen mindig vonzóbb, te butuska.

- Kingám, hány férfi él a földön, aki ismeri ezt a kis csapzott bozontot a combjaid között?

„Ahol az ég a földre hajlik,
valamikor csak odáig tartott a világ.

A baj akkor esett meg velem,
amikor egy napon kikíváncsiskodtam a nincs tovább mögé.

Így lettem világtalan.”

- Ilyen elhanyagolt állapotban senki nem ismerte. Egy férfi volt, akivel lefeküdtem, de hát ez
régi történet és ismered.

- A síbajnok?

- Bencuskám, szépen kérlek, szeressük egymást, ne beszéljünk róla!

- Ő meghalt a balesetben?

- Igen, drágám. Meghalt, én pedig megvakultam 28 évesen. Soha nem fogom letagadni, hogy szerettem őt. Ezért kapott meg. Osztrák oldalon, az Alpokban síelni tanított és ...

- Ne sírjál, angyalom! Tiszteletet érdemel, hogy ma sem szennyezed be az emlékét.

- Tudnod kell, ha összekerülök vele, soha nem hagytam volna el. Meghalt. Én pedig 12 év után szerelmes lettem, és ez a szerelem halálunkig fog tartani. Tudom, vonzó nő vagyok, még vakon is. Nem érdekel, hány férfi juttatja magát csúcsra rám gondolva. Ma még nem áll módomban, de ha összeköltözünk, gondoskodom róla, mindig kielégült legyél. Nem voltam az elmúlt években sem boldogtalan, mert kiírtam magamból a vágyaimat.

*

Vajon minek köszönhető, hogy négy óra alvás után mindketten fitten ébredtünk? Juditka tápláló reggelit prezentált. Az én csillagomnak pedig eszébe nem jutott, hogy ő készítse a kaját. Nem tudom hol, de egy meglehetősen nagy ékszerbolt előtt álltunk meg. Juditka kommunikált az eladóval, hiszen neki a német az anyanyelve. Két jegygyűrűt és egy kövesgyűrűt óhajtottam venni. Ám jövődöbeli anyósommal rövid szócsatát vívtam, mivel ő kiválasztott olyan vételi tárgyakat, amik nem elfogadható minőségűek és ugyanakkor viszonylag olcsók voltak. Tiltakoztam az elképzelése ellen és végül dupla áron vettük meg a jegygyűrűket. Kingácska nem foglalt állást, csak utólag mondta, neki is a megvásároltak tetszenek. A kövesgyűrűvel nem volt gond. A „sógoroknál” ebédeltünk, amit én olaszos kajaként fogyasztottam, mivel a hölgyek fizették. 14 órakor ismét Sopronban voltunk.

- Juditka, ugye nem haragszol rám?

- Semmi okom a haragra. Nem akartam, hogy sokba kerüljön neked. Mint anya, örülök, hogy nem sajnálsz Kingire a pénzt.

- Ez utóbbi nem téma. Az a véleményem, mindketten halálunkig fogjuk viselni a gyűrűinket. Képzeld el a lányodat, aki híve a konzervatív öltözködésnek és kénytelen lenne a bugyija helyett tangát hordani!

- Ne győzködjél! Mondtam, miért gondoltam úgy.

A tartalmas megbeszélés után szabadfoglalkozás következett. Kinga húzott maga után a szobájába. Oh, mily véletlen, a gyűrűs kezével fogott meg.

- Nevessél ki, én akkor is nagyon boldog vagyok. Lényegében anyukámon kívül soha senkihez nem tartoztam. Ennél boldogabb a házasságkötéskor leszek, majd a baba születése után. Na azt az érzést elképzelni nem tudom még. Te is boldog leszel, de úgy gondolom, az anyai érzéssel semmi nem vetekedhet.

- Biztos, hogy így van, hiszen mintha nem is lenne fiam, úgy érzem magamat. Nem felejtetted még el, este milyen program vár ránk?

- Bencuskám, fogalmam nincs, hogy fogsz leborotválni, de félelem szikrányi nincsen bennem.

Nem félt, de szeretett volna mielőbb túlesni a nyúzáson. Átment Judit szobájába megbeszélni, hogy addig ne zavarjon minket, míg nem kap engedélyt rá. Hogy Judit mit gondolt, azt könnyű kitalálni. Mi azonban bezárkóztunk a fürdőszobába és úgy állt a kádban, hogy megmozdulni nem mert. Szerintem szép lett és meg is pusztam. Bolond ez a csaj. Átment megmutatni magát az anyukájának. Nem számolt azzal, hogy szegény özvegyasszony szívrohamot kap. Mindenesetre a lányán keresztül üzentte meg, hogy gratulál az ügyességemhez. Pedig buli lett volna, ha szemtől szembe közli és indokol. Az estét hármasan töltöttük. Mondjuk úgy,

ismerkedési estét tartottunk. Elalvás előtt, szóval nem közvetlenül lefekvés után Kingácskám bejelentéssel élt felém:

- Reggel megpróbálok korábban felkelni, mint anyukám és délelőtt háziasszonykodni akarok. Még a végén azt hiszed, hogy tyutyurka a szerelmed. Szeretném, ha ott ülnél a konyhában és szóval tartanál!

- Édesem! Segíteni fogok. Nem tudom mit főzöl, vagy miket, de a pucolásokat vállalom.

Így történhetett, hogy mikor Judit felébredt és kijött a konyhába, én a spájzban guggoltam és rekeszekből tálakba gyűjtöttem hagymaféléket meg zöldségeket. Megpakolva elindultam ki felé, ő pedig szeretne volna megkaparintani a zsákmányt, hogy segítsen a lányának.

- Foglaljad le magadat valamivel, de lehetőleg távol a konyhától!

- Bence, nem azt mondd, hogy tudsz főzni?!

- A lányodat is én főztem meg, pedig voltak kukták körülötte.

- Nem tudok róla. Ha mégis, akkor ügyesek voltak, mert akárhányszor hazajöttem, rajta kívül más nem tartózkodott a lakásban.

- Szerencsére addig nem jutottak el, de tény, szerették volna többen megkapni őt.

Kettesben úgy beszéltek meg, mivel Judit hétfőn dolgozott, mi cincogni fogunk, hogy legyen mire emlékeznünk a búcsúzás után. Volt ott bőven nyávogás is, nemcsak cincogás. Délután ragaszkodtam hozzá, hogy gyalog kísérjenek ki a vonathoz. Nem mondtam az okát. Magamban memorizáltam az útvonalat, hogy legközelebb ne keljen kijönni elém.

*

„Kereslek az agyondúdolt dalban,
a felkavart tavakban kereslek zavartan.

Kereslek a hallgatag kövekben,
a lazuló övekben kereslek töretlen.

Kereslek a kimondatlan szóban,
az elgurult golyóban kereslek valóban.

Kereslek az úttalan terekben,
a sírhalom-keresztben kereslek kegyetlen.

Kereslek a csókok búcsújában,
a csakveled-világban kereslek kizártan.”

Minden elmúlik egyszer. Augusztus 23-án este hazaértem. Sopronban hagytam az én drága menyasszonyomat és Juditkát, az anyukáját, akit abban a pár napban megszerettem. Lelkükre kötöttem még Sopronban, hogy szeptember 10-én várom mindkettőjüket. Juditka örült, hogy megtudja, hova fog költözni a lánya. Nekem pedig kellett vennem egy kényelmes fekvőhelyet az úgymond: raktárszobámba. Nehezen viselem az egyedüllétet. Néha hallom a hangját, hogy szól hozzám és még válaszolok is. Semmihez nincs kedvem. Mindenről lebeszélem magamat. Ráér akkor, ha majd ő is itt lesz. Addigra megöszülök. Úgy érzem, az a tündér egy angyal-bőrbe bújtatott boszorkány. Emlékszem, mennyire akartam, hogy a volt feleségemmel összebútorozzak. Azaz érzés ehhez képest nulla volt. Belezavarodok a hiányába. Nem találom a helyemet. Tizedikén, pénteken egyedül mentem ki eléjük a pályaudvarra.

- Bence, neked nincs botod? Sopronban sem láttam nálad és most is lazán sétálgattál a szerelvény végénél.

- Juditka, a botom a zsebemben van. Mindig elteszem, ha nincs szükségem rá. Főlegesen nem reklámozom a fogyatékoságomat.

- Anyukám, Bencussal ebben is hasonlít a nézetünk.

- Kingikém, Budapesten vagyunk, nem Sopronban. Ott minden bokrot ismersz és sajnos tégedet is mindenki. Mikor megvakultál, egyetértettem veled, de azóta az egész város tudja, ki az a Kárpáti Kinga, főleg mióta írogatsz.

- Nem érdekel. Nincs szükségem a sajnálkozó megjegyzésekre.

A lakásba érve megmutattam Kingának az új szerzeményemet.

- De jó! Anyukámnak nem kell gumimatracon aludni.

- Gonosz vagy. Természetesen én aludnék rajta, ti pedig a hálósobában.

- Nem jó megoldás lenne, mert úgy érzem, a terhességre rá kell erősítenünk.

- Hol jár az eszed, szépségem?

- Ahol a tiéd. Anyukám hol van és főleg mit csinál?

- Keressed meg!

Mérget vettem volna rá. Judit az erkélyen találkozott egy falból kilógó elektromos vezetékkel, méghozzá szigeteletlen a vége. Kétségbeesett. Mikor a lánya rátalált, valószínű éppen temette őt, akit agyonvágott a villanyáram.

- Bence?! Hol vagy?

- Juditka, a te kedves hangodat hallom itt a konyhában?

- Gyere ide az erkélyre!

Mosollyal az arcomon közeledtem és rájöttem, jövőbeli anyósom tiszteli a koromat. Elvégre nem vagyok ma született bárány a 42 évemmel. Biztos csupán a koromnak köszönhető, hogy nem tálalt fel egy nyaklevest.

- Mi ez a drót, ami kilóg a falból?

- Juditka, az vezeték, nem drót. Mielőtt leutaztam hozzátok Sopronba, világítást és konnektort kezdtem szerelni az erkélyen, de annyiban maradt. Most pedig úgy gondolom, ha Kinga ideköltözik, együtt fogjuk a munkát befejezni.

- Kingi, hallod ezt?

- Juditka, szépen kérlek! Szereted a lányodat, de nem jobban, mint én. Fogjad meg a vezeték végét, nincsen áram benne!

- Hol lehet találni villanszerelőt? Holnap megcsináltatom és kifizetem a munkáját.

- Anyukám, azt hittem, ebből kinőttél az elmúlt években. Bence, miután megvakultam, még a gázhoz sem akart engedni. Ablakpucolás, na azt végkép sem, mert a vak lánya kiesik az emeleti párkányról. Tessék tudomásul venni, momentán én sem tudom elképzelni a villanszerelést, de tény, férjhez megyek és Bence mindenben a társam lesz, ahogy én öneki.

- Én pedig marékszámra ehetem majd a nyugtatókat. 12 éve nem mozdultál ki nélkülem a lakásból, most meg vegyem tudomásul, hogy metrózni fogtok vakon.

- Juditka, emlékeztetek rá, fogtam a táskákat, ti pedig előttem léptetek fel a mozgólépcsőre. Nem volt bot nálam és kapaszkodni sem tudtam, igaz, nem is akartam. Hallottalak benneteket és ennyi elég volt.

- Bencuska, ígérd meg, nagyon fogsz Kingire vigyázni!

- Anyukám édes, lapozzunk! Mindent egyedül csinállok otthon. Utcára csupán azért nem megyek, mert elképzelni nem tudom magamat fehérbottal. Szégyellem a fogyatékoságomat, de mindent megtanultam vakon és egyedül. Bence! Miután kikerültem a kórházból és egyértelművé vált, soha többé nem fogok látni, felkerestük a szövetséget, vagy mit. Fel akartak irányítani Pestre rehabilitációra. Tiszta szerencse, hogy megkérdeztem részletesen, mit fogok ott tanulni. Megtanítják a főzés alapjait, megtanítanak bottal közlekedni, meg ilyesmi. El-durrant az agyam a méregtől. 12 évesen sütöttem életem első tortáját, mert imádok azóta is sütni. Akkor már ketten voltunk anyukámmal, mert apu meghalt. Mire eljutottam az érettségiig, gyakorlatilag átvettem anyukámtól a teljes háztartást. Neki pénzt kellett keresnie. Ezek után meg akarják tanítani, hogy nyúljak úgy a lábomhoz, hogy ne égessen meg a kezemet. Meg akarták tanítani a Braille-írást. Elfogadom, anno sokat segített a vakokon, mikor még nem volt számítógép. Engemet nem érdekel. Azt pedig senki nem fogja bemesélni, hogy egy látó jobban tudja használni a fehérbotot, mint egy született vak, aki nem tehetetlen. Tégedet sem tanított senki. Kétségtelen, voltak kudarcaim a zárt lakásban. Bevertem a fejemet, ha egy ajtó véletlenül nyitva maradt. Leégettem még a rántottát is, de saját bőrömmön megtanultam mindent. Hallok a rádióban meg a tv-ben bödületes, a valóságtól eltérő riportokat. Hajam szála az égnek áll. Tőled, biztos, hogy elfogadom a jótanácsot a közlekedésben, mert gyerekkorod óta gyűjtöd a tapasztalatokat. De egy látó ne magyarázza el nekem a fehérbot használatát. Magam jöttem rá évek alatt, hogy ha odafigyelek, nem megyek neki magasabb tárgynak, mert megérezem. Ezt egy látó soha az életben nem lesz képes felfogni.

Juditka elhallgatott és talán ráérezett, mi, sorstársak szót értünk egymással.

*

Miután összerámoltam, amiket vinni óhajtok magammal, megfürdök, azután felhívom a tündérkémet. Erre megszólalt a telefonom.

- Tessék, Várkonyi Benedek!

- Itt pedig Kárpáti Kinga beszél, aki majdnem Várkonyiné. Nem tudlak Skype-on hívni, Bencuska.

- Összeomlott a rendszer.

- Úristen, ez is?

- Nagyon úgy néz ki, ismét jön a Kádár-éra, Kádár nélkül.

- Engemet nem érdekel, csak vegyél feleségül! Anyukám elintézte, október 15-én összeboronálnak bennünket itt Sopronban, ha addig nem gondolod meg magadat.

- Kingácskám, ez még viccnek is rossz lenne.

- Ezek szerint bepakolhatom két szatyorba a hozományomat?

- Tudom, megfogadtattad valamikor velem, hogy ne mondjalak Írónőnek, de muszáj felvetnem: ha a cuccot kaptad valakitől, most érkezett, akkor hozomány. Ám, ha eddig a tiéd volt és hozzám kívánsz eljuttatni, akkor az vitelmény és nem hozomány.

- Büszke vagyok rád. Olyan férjem lesz jó két hét múlva, aki magas szinten műveli a magyar nyelvet és még villanyt is tud szerelni. Jól mondom?

- Szerénységem tiltja, hogy helyeseljek. Viszont, ha lefixált az összeboronálási időpont, akkor beszélek Lajossal és Mártival.

- Anyukám beszélt az étterem tulajdonosával. Nagyon nyüzsög. Mindenkinek bécsi szeletet rendelt. Neked természetesen a megbeszélte krumpliszeletét.
- Kingácskám, lehet, nem újdonság számodra, de most azonnal szeretnék anyává tenni, úgy felcsigáztál a menüvel.
- A csigázáson párszor túl vagyunk. Lassan rugdosni kezdi hasikámat a lányunk.
- Felpofozom, ha fájdalmat mer okozni a szerelmemnek.
- Mi lesz, ha két szatyorba nem fér be a cuccom?
- Ne izgulj! Lajos kocsijának a csomagtartójába beszorjuk a bugyijaidat.
- Két bolond. Elkezdünk beszélgetni és percekben belül terítékre kerül az intimitás.
- Részemről a beszélgetésünk előtt öt perccel. Eszembe jutottál ruha nélkül és éppen elő akartam kapni, hogy matyizok egy jót.
- Bencuskám, tartalékolj, mert, ha idő előtt ellöved az összes patronodat, unatkozni fogunk a nászéjszakánkon.
- Még azon az estén visszajövünk Pestre, mert Lajosnak szombaton melózni kell.
- Velem mi lesz?
- A házasságkötő teremben délelőtt vacillálás nélkül kimondjuk a boldogító igent, majd elfogyasztjuk az ünnephez illő ebédet, bepakoljuk a Fordba a hozományodat, Juditkát képen nyaljuk és tűz!
- Anyukám is szeretné látni a tűzijátékot.
- Juditka éljen az emlékeiből! Legfeljebb, ha terhes maradsz, megírjuk neki.
- Meglepi lesz számára, hiszen két hónapja az vagyok.
- Kingácskám, azt mondtam, ha terhes maradsz és nem vetélsz el.
- Ez sem volt jobb vicc, mint, amit én domborítottam. Csináld meg a számítógépedet, hogy holnap tudjunk hosszan tereferélni!

„A természetet törvényekkel védjük.

De hányan vagyunk, akiket a természet maga tett törvénytelen gyermekévé?”

Kis butám, ha tudta volna, hogy reggel vonatra ülök és repülök hozzá, aligha pihent volna éjjel. Némi feszültség bennem is volt, hiszen hátha nem jól memorizáltam a lakásuk és az állomás közti utat. Reggel nyomultam a pályaudvarra. Sopronig párszor lejátszottam magamban az útvonalat, de semmi gond nem volt. Illetve, egy csomó ideig simogattam a lakásajtófélfát, mire mellette a falon megtaláltam a csengőgombot. Másodpercek múlva kiszólt egy angyal a kémlelőn és nem mertem elváltoztatni a hangomat. Beengedett és percekig viháncoltunk egymás karjaiban, amúgy, állva az előszobában. Ő a meglepetéstől, én meg a sikerélmény folytán.

- Kingácskám, végre levehetem a puttonyt, vagy akármit a hátamról, mert a csókolózáshoz nincsen szükség egy ekkora pakkra.
- Hol van a botod?
- Édesem, a nadrágomban és már majdnem felállt.
- Bolond. A koldusbotot kérdeztem. Ezt a meglepit. Ugye, esküvőig már nem megy haza?

- Délután megy a vonatom. Itt hagyom nálad a Juditkának szánt születési ajándékot, aztán húzok vissza Pestre.

- Na, arról szó nem lehet. Délután akartunk anyukámmal nagy bevásárlást csapni. Felhívom, hogy maradra megyek.

- Azt hittem ünnepi kaja vár anyukád születésnapján. Ma van szeptember 28. Angyalka, három napja nem ettem semmit, mert spóroltam a főztődre.

- Nem hiszem el, de azért körülnézek a mélyhűtőben. Éppen anyukám szobáját kezdtem volna takarítani.

- Mikor jön haza?

- Tudod, hogy 17 óra körül.

- Ezek szerint nem tudom meghúzni a fülét. Na nem baj, meghúzom a szerelmemet.

- Miért még vissza, hiszen ráérsz?

Hallottam a hangján, ha feszítem a húrt, elsírja magát.

- Nem megyek haza, te kis buta.

- Bencuskám édes, gyengék az idegeim, ráadásul árt a babának, ha idegeskedek. Beteszem a bejárati ajtóba a kulcsot, hogy anyukám ne tudjon bejönni, csak ha beengedjük, azután a tiéd vagyok.

*

„Az ölelés hevében elejtett szó öntudatlan,
de szavakkal ölelni csak tudatosan lehet.”

A szerelmem felkészített rá, hogy Juditka este fog hazajönni, mert ilyenkor ünnepelnek. Kingám takarított az anyukája szobájában, én pedig főztem. Tiszta szerencse, hogy volt a spájzban lecsónak való, hiszen ez a táplálék, amit begyakorolva el tudok úgy készíteni, hogy fogyasztható. Juditka kulcsával kaparászott a zárban, de hiába, ha belül benne volt a kulcs. Én engedtem be. Bal karomat sorompóként alkalmaztam. Ha kinyitom az ajtót, elállja útját az érkezőnek. Jövendőbeli anyósom a karjaimban landolt és cseppet sem bánta.

- Hogy kerültél ide, Bence?

- Szervusz, Juditka!

- Szervusz, Bence, hogy kerültél ide?

- A csomagos postás hozott ki papírdobozban. Két nappal ezelőtt Lajos barátommal be-dobozoltattam magamat, de lelkére kötöttem, írja rá a cuccra, hogy romlandó!

- Ne hazudj, te csibész, mert két napja vasárnap volt!

- Juditka, ezt érdelem tőled, amiért napokig szenvedtem? Képzeld el, az a barom úgy csomagolt be, hogy még lélegezni sem tudtam! Lyukakat fúrtam a dobozon, hogy életben érjek Sopronba. A többi simán ment. A vonatban egymásra voltunk stócolva mi csomagok. Alattam egy disznó volt.

- Azt honnan tudod?

- Éreztem a szagát. Fölém egy ruhás zsák került, emiatt baromi melegem volt egész úton. Nehezen, de visszatartottam a röhögésemet, mikor a nyiszlett soproni postás a hóna alá csapott és kiszállított Kingámnak. Drukkoltam, hogy vegyen át. Megijedt a csaj, mikor feltépte a pakkot és a felszabadult, de elszibbadt karjaimmal magamhoz öleltem.

- Képzeld el anyukám, a barátja portósan adta fel. Ráment a havi nyugdíjam.
 - Azt is mondd el anyukádnak, hogy késsel vágta fel a dobozt és majdnem lenyisszantotta a férfiasságomat!
 - Bence, a férfiasságod már megtette, ami egy ilyen nyúlványnak feladata az életben.
 - Kingám édes, meséld el anyukádnak, miben egyeztünk meg!
 - Miben, Bencuskám?
 - Tudod?! 11 gyerekig futballcsapat, ha annál több, akkor kamarakórus.
 - Ordított a dobozból, hogy odébb vágjam. Mikor végre kiszabadult, átölelt, én pedig elkezdtem sikoltozni a fülébe, mert örültem, hogy sérülésmentesen megúsza.
 - Hozzá vagyok szokva a kéjes sikolyaihoz. Orgazmus közben szokott ilyet domborítani a fülembe.
 - Hol van a Lajos barátod?
 - Kingácskám, csomagoljál vissza a dobozba és holnap adjál postára! Anyukádnak a Lajos hiányzik.
- Juditka a lánya jelenlétében háromszor képen nyalt, de az is lehet, hogy négy volt az a három, mert nem számoltam.
- Kingi, hogy került ide ez a csibész?
 - Anyukám, nem hiszed el, te érte vállalta az áldozatot.
 - És ha megfulladt volna útközben, nagy okosok?
 - Az pech.
 - Juditka, erre is gondoltam. Pénteken felhívtam a soproni temetőt. Biztosítottak arról, tudnak fogadni, ha elhalálozok.
 - Az anyagiakat megdumáltad velük?
 - Átutaltam Kinga számlájára a temetkezési költséget, 20.000 forintot.
 - Anyukám, várunk a konyhában Bence által készített ünnepi vacsorával! Tálalok, míg elkészül. Megfőzte élete egyetlen kompozícióját és arra vár, hogy elfogyassad.
 - Elképzelni nem tudtam, hogy hatvanadik születésnapomon ilyen meglepetés ér.
 - Képzeld el engemet, mikor kiszólok a csengetésre és Bence dörögő hangját hallom!
 - Juditka! Pesten hátamra vettem a batyumat és semmi más dolgom nem volt, mint elindulni a vonzás irányába. A lányod szuggerált. Az igaz, mikor ideértem az ajtóhoz, bevertem a pofá... képesfeletem, mert elfelejtette kikapcsolni az érzelmi mágnesét és összecsókolóztam a bejárat ajtóval. A lecsóba pedig beleszuvasztottam a szívemet.
 - Ügyes vagy.
 - Tudom, hiszen a lányom két hónapos múlt.
 - Egyet nem értek: a cégnél engemet köszöntöttek pezsgővel a kollégák és ti vagytok berúgva.

*

„Mindig úgy osztozom veled, mint játékaik a kisgyerek,
testvérek a ritka falaton, hattyúk a simatükrű tavon,
szunnyadó égen a csillagok, szaftos pletykákon a hírlapok,
fiúk az apai áldáson, szeretők a szűkös szálláson.”

Fantasztikuuuus! Megnősültem. Illetve, a nősülés régebbi dolog, most feleségül vettem őt, miután anyukájától megkaptam. Furcsák az emberek. Ilyeneket mondanak, hogy összeházasodtunk, holott egyikünknek sincs és nem is volt soha háza. Nem ez a lényeg. Várkonyi Kinga végérvényesen az enyém lett a szép hozományával együtt. A Fehérbot napján, október 15-én indult három tagú delegációnk Budapestről és hajnalban, nehogy lekéssük a reggeli kakaót Sopronban. Márti jött velünk, mint homokzsák. Ő Lajosnak az izéje, egyébként bájos hölgy. A harmadik személy maga Lajos volt, aki egyben vállalta, hogy tanúskodik mellettem. Az csupán hab a tortán, hogy közölte diszkréten, ha Kingát valaha jobb híján megölném, akkor is tanúskodik, és állítaná, hogy a szomszéd volt. Kilenc órakor érkeztünk. Kingám nyitott ajtót, de azután eltévesztettem őt a hangzavarban. Esküszöm, annyi Kingát és Juditot soha nem láttam egy csokorban, mint azon a napon. Picit túloztam, mert Kinga teljesen pestiesen beszél, míg Juditnak van olyan izéje..., szóval olyanja, mikor az egyén úgy ejti a szavakat, ahogy a környezete, de mégse teljesen úgy. „Soproni”, de majdnem „kőbányai”. 11 óra magasságában odasúgtam a szerelmemnek, nincsen konkrét koreográfiám a nászéjszakánkra, de egyet tudok, ha megpuszil, én gatyában kiugrok az ablakon. Agyamra ment a sok smaci. Borzasztó ismeretlen alakok nyálát szárogtatni a pofámon.

- Kingácskám édes: „panaszodom, van rá okom. Úgy látom nálatok rendkívül sok a rokon.”

- De hát Bencuskám: „itt születtem én, ezen a tájon.”

- Bocsássál meg szívem, miért emlegeted anyukád csúnyáját?

- Malac vagy, de én nem ezért szeretlek.

Legnagyobb bajom valóban a hangokkal volt. Ha látogatást teszek egy távoli, de magyar településen, nekem úgy tűnik, mindenkinek egyforma hangja van és ezt a tájszólás teszi. Ugyanakkor csodálkozom azokon, mint pl. a szerelmemen, aki a 40 évéből talán két hónapot sem töltött Sopronon kívül, mégsem tájszólásos. Lényegében Judit sem, de ha itt van nálunk Pesten, akkor hallom füleimmel, hogy honnan származik. Jó hallásom van, de nagyon kellemtelenül éreztem magamat, hogy senkit nem voltam képes beazonosítani. A szertartás tetszett, főleg, mikor már az étteremben ültünk az ebédnél. Ragaszkodott hozzá a szentem, hogy ő Várkonyi Kinga lehessen. Az mégis olyan lányos név, mondta ő, én pedig csak gondoltam a válaszomat, de nem beszélek csúnyán (ha mások hallják). Ebéd után, uzsonna táján, Lajossal megpakoltuk a gépjárműveket a hozománnyal. Kingám ugyanis úgy döntött előző héten, hogy Judit jön velünk Pestre, már csak praktikussági szempontból is, mivel szükségünk volt az autójára. Lajos mellett foglaltam helyet hazafelé, ezzel is ápolva a barátságunkat, viszont a hátsó ülésen az újdonsült feleség szeretett volna egyedül elterpeszkedni, ám erre minimális lehetősége sem adódott, mivel körberaktuk csomagokkal. Mögöttünk jött a női szakasz, Judit és Márti. Egész úton azon tökölttem, hogy van egy nőnek annyi személyes holmija? Ráadásul a fürdőszobában felejtette a fogmosó cuccait. Ezen jót derültünk, pedig Lajos nem is tudta, hogy már nálam is van olyanja a szerelmemnek. 20 óra volt, de mi következetesen 8 órának mondjuk, mikor az összes doboz, szatyor és fogalmam nincs, hogy még milyen csomagoló burkolat felkerült a harmadik emeleti otthonunkba. Gondolatban akkor lehettem legtávolabb a nászéjszakától.

- Gyerekek, a tortám ottmaradt.

- Anyukám, nem volt finom az a citromos torta, ne sajnáljad!

- Kingikém, nektek csináltattam egy esküvői tortát és Mancsi hozta el a cukrászattól, majd betette a hűtőbe. Na ez jó! Ehetem egyedül, ha közben nem romlik meg.

- Hétfőn beviszed a céghez és kollektíve elfogyasztjátok.

- Hölgyek, van egy jobb ötletem, tekintettel azon körülményre, hogy a torta nekünk készült és én édesszájú vagyok. Juditka, mi lenne, ha vasárnap veled visszamennénk Sopronba?

Juditnak gyorsan leesett, mert azon nyomban képen nyalt.

- Kérdezzed meg a kislányodtól, délelőtt mit súgtam a fülecskéjébe a puszival kapcsolatban!

Megkérdezte, megtudta és finoman szólva, kimosolyogtak. Judit nem is annyira annak örült, hogy lesznek, akik megeszik a tortát, hanem annak, hogy nem kell egyedül autóznia. Majd Bence navigál, mondta az ifjú feleség és Judit ezt bevette. A nászéjszakánk csupán annyiban különbözött az eddigi szeretkezéseinktől, hogy végre és kvázi tulajdonunkként foglalkozhattunk egymással. Ám férfiasan bevallom, lényegében végigaludtuk az éjszakát.

*

Életem legboldogabb heteit, hónapjait élem és mégis néha megkérdem magamtól: ilyen boldogságra vágytál, Kinga? Lehet boldog egy szárnyaszegett madár, vagy egy láncra vert kutya? Igen, lehet, ha ebbe született bele és nem ismeri a szabadságot. Születtem 1970 április 20-án. Ha az isten is úgy akarja, 2011 április 20-án megszületik a kisbabánk, akit nagyon várunk mindketten. Biztos, hogy ő lesz életem legnagyobb ajándéka, csak ne történjen baj! Apámnak két szenvedélye volt, anyukám és az alkohol. Boldogok voltak? Nem hiszem, de anyukám halála után 28 évvel is őrzi az emlékét. Nem voltunk gazdagok, de szerényen, jól éltünk. Engemet, mint kislányt borzalmasan zavart, hogy reggel apukám megpuszilt, mikor elindultam az óvodába, majd az iskolába, és este, ha hazaért, egy másik apukával találkoztam. Nem is voltam felsőtagozatos, mikor eldöntöttem, ha ilyenek az apukák, én soha nem leszek anyuka. 12 éves voltam, mikor a mája felmondta a szolgálatot. Anyukám sírt a ravatalozóban, én pedig gondolatban máshol jártam. Nem akartam, hogy anyukám lássa rajtam a felszabadságot. Szerette az apámat, de sokszor ölelt magához apám halála óta és mondta, én vagyok életének egyedüli értelme. Keményen dolgozott, hogy tudjuk tartani a megszokott színvonalat, én pedig beletanultam a háztartásvezetésbe, miközben suliba jártam. Érettségi előtt biztos voltam benne, mint nemileg érett nő, ha valaha társam lesz, az kizárólag nembéli lehet. Ugyanakkor sem lánnyal, sem fiúval nem volt kapcsolatam. A szerelmet könyvekből ismertem. Ha volt szabadidőm, írtam és olvastam. Visszagondolva, még az is lehet, hogy anyukám volt a szerelmem, hiszen vele mindent, de mindent megbeszélhettem. Apámról nem szerettem hallani, de elviseltem, ha anyukámnak ezzel örömet tudtam szerezni. Érettségi után főiskolás lettem, bár minden porcikámban tiltakoztam ellene. Dolgozni akartam, hogy anyukám életén könnyíthessek valamiképp. Ő azonban bekeményített és neki köszönhetem, hogy diplomás lettem. 27 éves koromban elemi erővel tört rám a szerelem. Jürgen Dietrich egy Osztrák mérnök lett életem bearanyozója. Válfélben volt a feleségétől (Hannától), akitől válás előtt külön életet kezdett Sopronban. Ott vásárolt egy kis lakást magának. Főiskolás korom óta keményen sportoltam. Kézilabdáztam és Jürgen részéről, aki osztrák síbajnok volt, nem kellett nagy rábeszélés, hogy megtanuljak síelni. Életem legrosszabb döntése volt. Terveztük közös életünket a válás után, addig viszont védekeztünk a gyermekáldás ellen. Még nem töltöttem be a 28-at, amikor a végzetes baleset történt. Egy szerencsétlen lesiklásnak a következményeként, ő a helyszínen vesztette életét, nekem pedig a fejem bánta. Műtétek sora következett, aminek végső maradványa, hogy elveszítettem a szemem világát örökre. Magamba zárkoztam annyira, hogy képletesen szólva a kulcsot is elveszítettem. Ám, miután az orvosok visszahoztak vakon az életbe, győzött a józan ész. Voltak sötét gondolataim, hogy megválok az életemtől, de olyankor anyukám képe jelent meg előttem, hogy nem hagyhatom

őt magára. A vakságot a mai napig nem tudom és nem is akarom egészségesen elfogadni. Szégyellem az állapotomat. Lakáson belül viszont talpra álltam saját erőmből. Rengeteg kudarc árán megtanultam a négy fal között egészségesen élni. Az írást nem hagytam abba. Mivel könyvelőként a számítógép ismerete a kisujjamban volt, csupán a beszélőprogramot kellett elsajátítanom, hogy tovább írhaszak. Születtek egymás után a könyveim, amik egyre inkább a fantáziám szülöttei voltak. A régi kollégáim lassan elpártoltak tőlem. Ma sem értem az okát, hiszen kivétel nélkül anyukám munkatársai. Írásaim által bizonyos körökben ismert lettem. Kezdték felkeresni a sorstársaim. Mivel a lakásból csak anyukámmal voltam hajlandó kibújni, az új ismerősök virtuális kapcsolatok maradtak. Egyedüli célként anyukám élete lebegett előttem. Mindent elkövettem fogyatékosan is, hogy az ő élete elviselhető legyen. 2009-ben telefonon felhívott egy szimpatikus úr, akinek életét a volt, látó felesége bélyegezte meg, úgy tűnt, hogy örökre. Hetenként többször, sőt, egyre gyakrabban társalogtunk. Jó hatással volt rám, hogy ő nem szégyelli a fogyatékoságát. Ezen felül nem udvarolt nekem. Hosszú ideig mintha semlegesneműek lettünk volna, úgy társalogtunk, leveleztünk. Aztán megtörtént a csoda. Úgy szédültünk egymásba, hogy egyikünk sem tűzte célként maga elé. Egyetlen apró momentum, ami a mai napig bárányfelhőként lebeg felettünk, hogy soha nem említi néven a volt szerelmemet. Számára örökre „Síbajnok” maradt. Én pedig nem vagyok hajlandó meggyalázni, elfelejteni az emlékét. 2010. július 24. a névnapom. Ekkor találkoztunk először és nagyon nem eredménytelenül. Méhemben hordozom első találkozásunk emlékét. Ma már persze ez a szerelem az elsőt háttérbe szorította, de azt soha nem fogom elfelejteni, hogy Jürgen az én ügyetlenségem következtében veszítette el az életét. Október 15-én törvénytelen feleség lettem. Ami sok évvel ezelőtt a fantáziámban született meg, beteljesült.

- Kingácskám édes, órákkal ezelőtt bezárkóztál. Megtudhatom az okát?
- Valamikor mondtam neked, megírom az életemet, de nem kell félned, az intimitásokat kihagyom belőle.
- Rendben, de ha Ákos és Dugó szerepelni fognak benne, közzététel előtt alkalmazom a Del gombot.
- Én pedig nem játszom meg a hülyét. Nem merültek még a feledés homályába, de rajta vagyok. Egyébként pedig ne legyél hálátlan!
- Fütyülök a volt barátomra. Nem neki, hanem Juditnak köszönhetlek. Ő szülte világra az istennőmet. Rajtad a sor, édesem! Születésnapodra világra hozod a legkisebb Várkonyit.
- Tudom, te bolondos. Ha koraszülött lesz és pár nappal előbb kérérdzkedik ki, akkor számodra lesz névnap ajándék.

*

„Most olyan közel vagy, hogy bőrodd halk lélegzése
langyos páramintát lehel lelkem ép tükrére.”

Imádom, mikor délutáni sziesztát tart. Miután örök hűséget esküdtünk egymásnak és hozzám költözött, nehezen, de sikerült meggyőznöm, a délelőtti háztartási teendők után jót tesz a babának, ha pár órát pihen. Mivel kitűnő alvókája van, a pihenésből alvás lett. Én pedig őrzöm az álmait. Fekszik mellettem. Ez kitűnő alkalom számomra, hogy nosztalgiázzak saját életemből. 1968. augusztus 20. - a Varsói Szerződés tagállamai bevonultak Csehszlovákiába, Várkonyi Ilona pedig aznap életet adott nekem. A későbbiek folyamán számtalanszor megbánta, és nemcsak azért, mert tíz évesen megvakultam, de azért is, mert szerelemgyereknek alkottak, csak az alkotómnak idejében megjött az esze és világra jövetelem előtt megpattant. Disszidált Ausztráliába. Soha többé nem hallott róla az anyám. Érett férfiként sokszor analizáltam az anyámat. Nem tudom elképzelni azt a férfit, aki egy ilyen természetű nőre ráizgul.

Anyámból hiányzott a szeretet csírája is. Ragaszkodott hozzám és a munkahelyéhez. Furcsa párhuzam, de más kötődésére nem emlékszem. Humorosra véve a figurát, valamikor karót nyelhetett és csodálkoztam rajta, hogy hajlongás közben nem fájlalja. Büszke soha nem volt rám, de becsülettel gondomat viselte. Tudomásom szerint alkotóm lehetett az első és egyben utolsó férfi az életében. Az utolsóra fogadni mernék. Szigorúan nevelt. Sok-sok pacsit kaptam a fenekemre, mert a „Kis Bence” életrevaló gyerek volt és kijárt neki a náspángolás. Most villan az agyamba, valószínű azért lettem Bence (Benedek), mert anyám ezt az egy gyerekdalt ismerte. Negyedikes koromban veszítettem el a látásomat. Ma sem tudom, orvosi beavatkozással segíthettek volna, vagy sem. Anyámnak dolgozni kellett, nem volt ideje ilyen apróságokkal foglalkozni. Megvakultam és kész. Azért jártam továbbra is látó iskolába, mert utána kellett volna nézni, milyen állapotok uralkodnak a vakok intézetében. Anyám szerint a vakság fertőző. Az enyém azért nem, mert látónak születtem. Volt egy kolléganője, akinek a férjét Gyuri bácsinak hívták és szintén nem látott. Illetve látott szemüveggel, de azt mondták, hogy vak. Anyám, hajlandó volt Gyuri bácsit beengedni a lakásunkba, hogy megtanítsa nekem a pontírást. Gimnazista voltam, mikor partizánakcióba fogtam. Jól harmonikáztam és kerestem más vak zenészekkel a kapcsolatot. Bejártam a szövetségbe és sokszor lakodalmaztunk zenész cimboráimmal vidéken is. Azt nem mondom, hogy buli után hazaérve anyám fertőtlenített, de alaposan átnézte a ruházatomat. Telefonkezelő lettem és eszembe nem jutott, hogy vak lánnyal ismerkedjek. Mit tud egy vak nő szerencsétlenkedni a háztartásban? Anyám belém nevelte az előítéletet. Hányszor hallottam:

- Elég neked egyedül elviselned a nyomorúságodat, nemhogy még megduplázzad. Addig van jó életed, ameddig én élek.

Dolgoztam és mint giliszta a horgon, arra vártam, hogy egy látó lány rám harap. Ami a harapást illeti, váratott évekig magára, de a látó lány naponta látogatott meg a telefonközpontban. Mesélt a volt szerelmeiről, én pedig arról, hogy tudok vakon egyedül közlekedni és hasonló épületes dumák zajlottak köztünk. Az az igazság, a telefonközpont jó lehetőség volt arra, hogy a csaj lógjon a munkából. Természetesen belezúgtam és attól kezdve álmaimban főszerepet játszott. Neki nem mutattam, hogy naponta szerettem volna meggyőződni, hol találkoznak a párhuzamosok. Visszafogottságomnak köszönhető, egyszer csak tapasztaltam, nemcsak a vak csodát, de a férfit is látja bennem. Anyám addig örült a kapcsolatunknak, míg nem avattam be a döntésünkbe:

- Összeházasodunk és itt fogunk lakni.

- Számítsál rá fiam, megkeserítem annak a kis dögnek az életét!

Finoman szólva, nem volt boldog. Az, hogy egy másik nő az ő otthonában szerepet kapjon, az képtelenség. Született a kompromisszum, aminek exfeleségem örült. Ő nem fog háztartást vezetni, Ica néni csináljon mindent úgy ezután is, ahogy akarja! Anyámat pedig döntésében sürgette az idő, mert útban volt az utód, aki négy hónappal az esküvő után született. Rossz apa lehettem, mert elfogadtam, nem tudok a babával foglalkozni. Az anyukája lát, neki egyszerűbb tisztába tenni, fürdetni és egyáltalán, éjjel felkelni hozzá, ha sír. Győzött a kényelem. Tartson szerencsétlennek. Nekem így jó, mert foglalkozhatok azzal, amihez kedvem van. A franc se akar babát fürdetni. Azt nem mondom, hogy úgy éltünk, mint két galamb, ugyanis ritkán turbékoltunk. Négy éves lett a kis Bence, mikor az esti vacsoránál, a konyhaasztal mellett, gyermekem anyja beavatott a döntésébe. Még azon a héten távoznak az életemből. Anyám nem kívánta megnehezíteni menyé döntését, én pedig anyám fia voltam. Miután elköltöztek istenhátamögére, apai kötelességem annyiból állt, hogy perkáljam havonta a bíróság által meghatározott gyerektartást. Ám, nehogy problémát jelentsen a csekkek feladása, vonták a fizetésemből automatikusan. Sok év telt el azóta. A fiam nagykorú lett és ezáltal több pénzem maradt. Anyám rákban halt meg és magam ura lettem. Egyetlen epizód, ami szégyen-

foltként telepszik múltbéli sivár életemre. Cimboráim, akikkel együtt jártam muzsikálni, képtelenek voltak megemésztetni, hogy Bence egyedül is jól érzi magát. Sőt! Egyedül érzi igazán jól. Pár évvel ezelőtt becserkésztek egy Erika nevű, szerintem, prostituáltat. Nem részletezve, a csaj eljött hozzám és minden szempontból vonzónak találtam. Természetesen látott. A műszer pedig jelzett a nadrágomban. Mivel hétvége volt, az a péntek este szombat estig tartott. Ittunk, dugtunk és ezt ismételtük, majd a dugások száma ritkult, és helyette is ittunk. Arra emlékszem, taxival ment el tőlem szombat este és arra is, hogy a kommandáló cimborámra úgy megharagudtam, hogy azóta sem békültünk ki.

Felnyögött az édes és megmozdult.

- Mi fáj, Kingácskám?

- Fájasnak nem definiálnám. Mozog a babánk. Csodálatos érzés. Te mit csinálsz, míg én alszom?

- Leperegetek előttem 42 év emlékei.

- Tudom, egy vak nő legfeljebb arra képes, hogy önállóan a saját fenekét kitörölje.

- Csillagom, ha a korlátolt gondolkodásunk eredményeként szemrehányást tennénk egymásnak, csúnyán nézne ki a hálószobánk.

- Két előítéletes bolond. Ha megvakulásom után arról álmodok, vak férjem lesz és boldogan várom, hogy életrehozassam közös gyermekünket, tutira erős szívveréssel riadok fel.

- Kingám édes, a fogadalmunkat halálunkig nem fogjuk megszegni. A mi házasságunk a fantázia szüleménye és én mellé kaptam egy előítéletes anyóst is.

- Tedd hozzá, aki cseppet sem bánja, hogy a veje nem síbajnok!

*

„Állok, s még most sem hiszem el, hogy ez a virág mind enyém.

Reszketve sírok válladon, s félve megérint a remény:

ugye megmarad, kedvesem, nekünk a káprázat-csoda...?

Ha úgy szeretünk, mint eddig, nem múlhat el soha, soha ...”

Hajnalban, mikor felébredek, akkor szoktam írni. Az írás kislányként napi programommá vált. Csupán a tartalom változott azóta. Ma már a szerelmet nem a fantáziám szüli, hiszen bennem él. Minden porcikámban boldognak érzem magamat. Kislányunk naponta többször hozza tudomásomra, hogy készülünk, mert világra óhajt jönni, hogy bearanyozza a boldogságunkat. Anyukám édes, csupán miatta aggódom. Bár ez az aggodalom, ahogy múlnak a hetek-hónapok, egyre inkább értékét veszített rizikófaktorrá válik. Bence imádja őt. Talán túlzott a kifejezés, hiszen, engemet imád, anyukámat pedig szereti, ahogy egy gondoskodó, empatikus anyát szeretni lehet. Szokta mondani, anyukámban igazi anyára lelt. Sopron és Budapest között képletesen megváltottuk állandó retúrjegyünket. Ma már nem meglepetés, hogy anyukám hazaér este a munkából és vidám nevetés fogadja abban a lakásban, ahol október 15-én képletesen magára hagytuk. Igazán apróság, hogy már azon az estén jött velünk Pestre. Mi pedig két nap múlva hazakísértük. Bence, elképzelni nem tudja, hogy egyedül hagyjuk őt. A vonaton ismerős kalauzok kezelik a jegyeinket. Csupán egyszer fordult elő, hogy teljes két hétig felfüggesztettük az ingázást. Csodálatos volt a karácsony és nemcsak azért, mert gyermekünk életjelet adott magáról, hanem azért is, mert Bence anyukámmal együtt vette meg a mennyezetig érő fenyőfát Sopronban. Miután elfogyasztottuk anyukámmal közösen készített ünnepi vacsoránkat, a nappaliban megszólalt harmonikán a „Mennyből az angyal”. Bence ült egy széken, mi pedig könnyes szemekkel énekeltünk vele. Gondoskodtunk arról, hogy gazdag karácsonyunk legyen. Megvakulásom óta az első ilyen ünnep, amikor anyukámnak meg-

lepetés volt a neki szánt ajándék, hiszen Márti barátnőmmel ketten vásároltuk Pesten. Márti, aki Lajos felesége, igazi szívbéli barátnőm lett. Vele vásárolok és minden alkalommal elkísér az orvoshoz. Drukkolunk, hogy egészséges lányunk szülessen. Butaság, hiszen mindketten látóként születünk, józan ésszel ítélve nem lehet vak a gyerekünk sem. Tele vagyunk mindketten becsontosodott előítéletekkel. Bence ma sem hiszi, de tudja, hogy itthon mindent megcsinállok. Én pedig változatlanul irtózom a fehérbottól. Neki fogalma nincs arról, hogy készül vakon a palacsinta, én pedig az utcán úgy megyek mellette, hogy fogalmam nincs, merre járunk. Szoktam volt mondani, ha elvesznénk, személyleírást tudnék magunkról adni, de hogy Budapest melyik részén tartózkodunk, azt bizony nem tudom és nem is érdekel. Megyek vele, ha kell, a világvége is. Ismerem a célt, de az utat képtelen vagyok megtanulni. Jókat nevetünk rajta, mikor egyik vak mondja a másiknak, hogy lelépünk, mert járdaszegély. A járműveken, mivel nála van a bot, neki adnak ülőhelyet és én foglalom el. Néha előfordul, hogy rám szólnak, mert nem veszik észre, hogy én is vak vagyok. Bence beszél helyettem, én pedig örülök a pesti szóvivőnek. Sopronban más a helyzet. Én irányítom, de ő vezet. Fogalmam nincs, hogy van az, hogy aki Pesten minden utcasarkot ismer, az Sopronban elveszne?

- Kingácskám, mi baja van a porszívónak?
- Fogalmam nincs. Elnémult takarítás közben.
- Szereted az almás pitét, édes?
- Igen, de varázsolni képtelen vagyok. Nincs itthon alma.
- Telefonálj Mártinak, vagy menjél fel hozzá az ötödikre!
- Bencuskám, a lépcsőházban való közlekedés nem jelent számomra problémát, de mi van, ha valakivel szembe találkozok és lefejelem?
- Fogjad grabancon az illetőt és sikítsál! Megyek és végzek vele. Az én szerelmem testi kapcsolatba nem kerülhet másik férfival.
- Hölgyek is élnek a felsőbb emeleteken.
- Azok nem érdekesek. Olyan, mintha a megállótáblának csúrnél neki.
- Legfeljebb nem keletkezik tipli a homlokomon.

Mióta Pesten élek, kezdek terhes lenni vakság vonatkozásában a magam számára. Jelen esetben dupla terhesség. Még novemberben történt. Fánkot sütöttem és egy nagy tálban betettem a nappali asztalára. Bence éppen hosszabbítót készített a mikrosütőhöz. Csengettek. Lajost én engedtem be, aki Bencétől akart valami speciális szerszámot kérni. Nem biztos, hogy speciális, de nem csavarhúzóról vagy kalapácsról volt szó. Mást ugyanis nem ismerek. Lajos elterpeszkedett a nappaliban az asztalnál, mert ő úgy viselkedik nálunk, mintha otthon lenne. Kicsit faragatlan, de segítőkész, rendes fickó. Átvillant az agyamon, ott van a tálban a fánk. Ha megkínálom, biztos elutasít, mert tapasztalat, ritka az a látó, aki elfogadja egy vak nőnek a produktumát. Nagy lélegzetet vettem:

- Lajos, sütöttem fánkot, ha szereted, kóstold meg!
- Kösz, Kingácska, de ha nem haragszol, már a másodikat fogyasztom.

Ezt is tele szájjal hozta tudomásomra. Ezért mondom, túlzásba viszem a vakság témát. Soha nem fogom természetesnek venni, de mivel változott az életem, illene nyitnom jobban az emberek felé. Egyébként közvetlenül ideköltözésem után bementünk a szövetség boltjába és vásárolt nekem a drága férjecském egy csomó vakos segédeszközt. Sopronban csupán karóráam volt, amit anyukámmal Bécsben vettünk valamikor. Ez németül beszél természetesen. Kaptam konyhamérleget, személymérleget, beszélő lázmérőt és hőmérőt, tübefűző készletet,

tejőrt és egy csomó mérőeszközt. Otthon, mivel a háztartásban volt gyakorlatom, sacra adagoltam az összetevőket. Ennek azonban vége, mert az aranyos konyhamérlegem, magyarul közli velem a súlyértékét. Az az igazság, Bencétől sokat tanulok a vakos életből. Sopronban, bár 12 éve nem látok, de a lakásban látóként éltem. Mindent saját elképzelésem szerint igyekeztem megoldani és fel nem vetődött, hogy bizonyos dolgokra léteznek segédeszközök. Furcsán van az ember megalkotva. Arra találok elfogadható magyarázatot, miért változtam ennyire meg a balesetem óta. Testalkatilag ugyanolyan maradtam, de az utcán, ha a falhoz támasztanának, mint kocsmá mellett a biciklit, én bizony ott maradnék, mert félnék attól, hogy teszek egy meggondolatlan lépést és beleesek valamibe, vagy beütöm magamat. Ugyanakkor itt van Bence, kitűnő kezűgyességgel megáldva. Két éve halt meg az anyukája és azóta nem volt képes megtanulni a saját konyhájában a saját tűzhelyén, melyik kapcsoló mire jó. Javítani tudja, csak megjegyezni nem. Nem képes a tojásrántottát elkészíteni úgy, hogy ne kerüljön tojáshéj bele. Képes volt eddig gyakorlatilag hideg ételeken élni. Meleg a tea meg a kávé volt neki. A lecsó az egyedüli, amit bátran mer vállalni. Ha viszont bármi meghibásodik a lakásban, Bence előkapja a furcsánál furcsább szerszámaikat és javít. Hogy tud az az ember egyenesen falat vésni, aki egy poharat nem képes színültig tölteni itallal? Néha iszik egy doboz sört. Azért néha, mivel én babát várok, engemet eltiltott az alkoholtól. Ha nem érek rá, előveszi a félliteres söröskorsót és a szintén félliteres dobozos sört háromszor tudja beleönteni. Ha bizonyítási kényszere van, próbálkozik egyszerre, de olyankor úszik a konyha. A tehetetlenség csimborasszója. De már bezengte, a kislányunknak bababútorokat fog készíteni és tudom, hogy fog. Fúrni-faragni számára nem kihívás. Sopronban neon armatúrát szerelt a konyhába. Bevallom, volt bennem némi szorongás, mert nem volt olcsó vétel és félttem, nem tudja összerakni, na meg bekötni a hálózatba úgy, hogy a mennyezetre is fel kellett fúrni. Nem osztottam meg vele aggodalmamat, de ültem, vagy éppen álltam mellette csendesen és szuggeráltam őt. Lassan dolgozott és módszeresen. Mindennel elkészült, de a létrát a konyha közepén kellett hagyni, mert ketten tartózkodtunk a lakásban és meg kellett várni anyukámat, hogy megtudjuk, világít-e az istenadta. Jelzem, itt Pesten erre is van valami kütyüje, ami jelzi hanggal a fényt neki, ha elektromos dolgokat szerel. Kiegészítjük egymást. Mindketten ügyetlenek vagyunk, csak szerencsére, más műfajban. Megyünk ketten az utcán, egyetlen nyomorult bottal, ami olyan rövid, hogy éppen csak leér a földre. Ez őt nem zavarja, mert bár ott van a kezében, nem kaparászik vele állandóan. Bence nem csapkodja bottal a falat. Az persze igaz, ha véget ér egy fal, már én is észreveszem. Anyukámból a hétköznapijainkat illetően elmúlt az aggodalom. Hozzászólt, nem kell elénk jönni a pályaudvarra. Nyíltan nem fogalmazza meg, hiszen azzal sértene bennünket, de magában elkönnyelte a könnyelőnő, külön-külön szerencsétlenek, de ha együtt vannak, ez a fogyatékoság nem duplázódik, hanem inkább eltűnik.

*

„Arcod kinyílik, mosolyod már belülről lebben,
mintha az egész világon csak mi lennénk ketten,

Az örök homály istene így tett bennem rendet:
a semmiségbe taszított, s téged megteremtett.”

2011 márciusa van és az idő előrehaladtával súlyom és a tiltólista egyenes arányban szaporodik. Kezdődött azzal, hogy Bence eltiltott az alkoholtól, de úgy ám, hogy a konyakos meggy is tiltólistára került. Tiszta szerencse, csak sátoros ünnepeken szoktam alkoholt fogyasztani. Következett az étrendem megváltoztatása. Fűszeres nuku, inkább ő sem eszik, pedig imádja az erőspaprikát. Folytatódott azzal, hogy vett egy ménkü nagy szivacsot, az úgymond raktárszobánkba. Ráadásul a neten keresett olyan gyakorlatokat, amik ajánlottak egy terhes nőnek. Nincs ám sunyiskodás, hogy azt mondom, tornázok, de gyakorlatban ülök a földön, mert időközönként körbetapogat. Hallgatja, ahogy lihegek. Azt mondja, kéjesen csinálom és ahogy

ritkulnak az együttléteink, úgy élvezkedik a lihegésemmel. Addig persze nem jutottunk még, hogy én mozgok a szivacsra, ő meg masztizik, de hát egy hónap van hátra, ki tudja mi lesz még addig? Hangos zenét nem szabad hallgatni, mert a kis Kinga hallja a hasamban és ideg-beteg lesz tőle. Elmaradt a harmonikaszó is, de az ének az nem. Énekelnem kell és közben simogatni a hasamat. A mi gyerekünk muzikális lesz. Mártiék cégénél szoktak átlagban havonta egy délutánon zenés összejövetelet tartani: névnap, születésnap. Olyankor Bence szolgáltatja a zenét. Ez évek óta így van. Kétszer elmentem vele, majd a harmadik alkalmat lemondta. Nélkülem nem megy, velem pedig nem lehet, mert árt a zaj és a cigarettafüst a babának. Miután megmozdult a baba, következtek a gyakorlati tiltások. Ablakpucolás részemről nuku, mert minimum székre kell állnom és nem engedi, hogy simán lelépjek róla. Zökken a baba. Gőzben nem lehetek és már a porszívót is kivette a kezemből. Ha hazamegyünk Sopronba, csupán azért nem vesz le a vonatról, mert megnyomná a hasamat. Természetesen mindezt megértem, csupán egy dolog zavar, hogy anyukámmal egyet fújnak. Igazságtalan az élettől, hiszen az én anyukám. Hogy jön ahhoz, hogy a vejével értsen egyet? Imádom őket. Természetes, hogy az aggódó anyukám kérdez, mire Bence válaszol helyettem. Miután a jelenlétemben kitérőnek, én is szóhoz jutok. Ironikusan adom elő a dolgokat, de néha elpityeredek. Soha nem bánatomban, mindig örömemben. Nem volt rossz az életem otthon, de a boldogság elkerült. Azután, anyukám szavaival élve, megfogtam az isten lábát, amin nem volt köröm és megáldott vele. Valamikor, még Jürgen mellett voltak olyan álmaim, hogy férjhez megyek, de a gyerek akkor sem szerepelt komolyan a jövőmet illetően. Balesetem utáni álmaimból pedig minden társ kapcsolat kimaradt. Természetesen tudtam, mikor először feljöttem hozzá a névnapomon, hogy testileg egymásé leszünk, de a babát nem kalkuláltam be. Tudatalattimban leírtam magamat. Különben sem vagyok már fiatal. Nekem, hogy gyerekem legyen? Ma pedig, egy hónappal a szülés előtt, gyakorlatilag minden gondolatom körülötte forog. A kritikus időpont előtt pár nappal lemegyünk Sopronba, mert ott fogok szülni, még-hozzá ismerős orvosnál. Nincs ezzel semmi baj. Örülni fogok, ha anyukám a kezdetekben mellettem lesz. Ám ő nem kezdeteknek tervezi. Hétvégén lenn voltunk nála és közölte, nyugdíjba megy, mert már ledolgozta a 40 évet. Az nem járja, hogy egyedül töltse nyugdíjas éveit, mikor Pesten itt lesz az unokája. Nem, az fel sem vetődött bennem, hogy ötlete hallatán a drága férjem zúgolódni fog. Anyukám jöhet, csak a rokonaim maradjanak otthon, mondta ő. Cseng a másik szobában a telefon, de majd Bence felveszi. Erről jutott eszembe, megtollasodtam. Bencétől kaptam mobiltelefont. Neki nincsen, de nekem kell, hogy legyen, hogy bárhol, bármikor elérhető legyek.

- Kingácskám, egy kellemes hangú hölgy óhajt veled értekezni!

Biztos voltam benne, anyukám érdeklődik foglaltságom felől.

- Tessék, Várkonyi Kinga!

- Remélem, jó számot hívtam, ha Kárpáti Kingával szeretnék beszélni?

- Az is én vagyok.

- Szia, Kingi! Sose találtnád ki, én vagyok a Bartha Hédi. Kérsz bővebb magyarázatot?

- Úristeen?! Hédi, a volt évfolyamtársam a fősuliban?

- Valamint a volt barátnőd is.

- Ezt nem akartam említeni, Hédikém. Parancsolj velem!

- Nem baj, mivel Judittal, az anyukáddal több órát traccsoltunk, utólag igazat adok. Esküszöm, rohadtul szégyeltem magamat. Miután kiderült, hogy elveszítetted a látásodat, képtelen voltam kezelni a helyzetet. Sajnálkozni nem akartam, amúgy pedig fogalmam nem volt, mit kezdjek azzal, hogy nem látsz. Gerinctelenül az egyszerű utat választottam és mivel elköl-

tőztem Sopronból, ez nem volt nehéz. Kingi, ne haragudj! Tudom-tudom az anyukádtól, megtaláltad életed értelmét így is. Nem mosakszom, majd, ha akarod, személyesen meggyónom bűnömet. Húsz éves évfolyam-találkozót szerveznek a csajok és rám hárították, hogy vegyem fel veled a kapcsolatot.

- Hédikém, telefonon nem fertőző a vakság. Ha elmennék a banzájra, mindnyájukat megfertőzhetnék.

- Kérlek, engemet zárjál ki ebből! Én egyszerűen nem tudtam, mit kezdeni a szituval.

- Nem kérdezem, mikorra tervezitek az összejövetelt, mert nem érdekel és nemcsak azért, mert elvesztettem a látásomat, hanem, ami ma már ennél sokkal fontosabb, jövő hónapban szülni fogok.

- Tudom anyukádtól. Azt is tudom, hogy Pestre költöztél és hogy a férjed sem lát. Nem erőltetem a témát, mert megértelek. Viszont nagyon szeretnék találkozni veled akár Sopronban, akár Budapesten. Hidd el, nagyon bánom a gyávaságomat! Jövő héten három napig Pesten leszek egy fejtágítón.

- Gondolom, anyukám azt is elmondta, a mai napig birkózom azzal, hogy önmagamot elfogadjam ezzel a fogyatékossgal. Nem kertelek, a találkozás csak úgy jöhet létre, ha eljössz hozzám.

- Természetesen. Megadod a címedet és menni fogok, amikor megbeszéljük. Egyet azonban kérek tőled, ma sem tudom, hogy kell viszonyulni ahhoz, ha valaki nem lát. Ha suta leszek, vagy hülyeségeket mondok, ne vegyed bántásnak! Korrigáljál!

- Képzeld el, örülök, hogy felveszed velem a kapcsolatot! Tudod, gyakorlatilag mindenki lassan eltávolodott tőlem. Ma pedig ennyi év után éppen abban a stádiumban vagyok a férjem által, hogy kezdek nyitni kifelé. Októberben költöztem fel Pestre és már van egy barátnőm. Mellékesen szólva, ő sem penge a fogyatékoságunkat illetően, viszont laza. Semmivel nem tud megbántani, hiszen ismerem és tudom, hogy nincsen szándékában. Add meg az e-mail címedet és abban megírom az összes elérhetőségemet!

- Látod, erről sincs fogalmam, hogy számítógépezel, miközben Judit dicsekedett vele, hogy könyveid jelentek meg, mióta ...

- Mióta megvakultam.

- Számomra ez a szó túlságosan zord. Tégedet pedig jó hallani. Élet van benned és úgy hallom, hogy mosolyogsz.

- Hédikém, életem legboldogabb napja még előttem van, de az biztos, háromnegyed éve boldog vagyok. Lehet, a balesetem kellett hozzá. Próbálom így tárolni magamban.

- Anyukád azt mondta, mindent megcsinálsz segítség nélkül.

- Ha nem lennék rá képes, biztos, hogy végeztem volna magammal. Tudod, nehéz elfogadnom, hogy egyesek átnéznék rajtam, de hogy magamat is le kéne nézmem, na az végzetes lett volna számomra. Itt vagy, Hédi?

- Kingácskám, megunta a szövegelésedet a hölgy.

- Szerintem lemerült a telefonja. Majd meglátjuk. Ha nem jelentkezik, de miért ne jelentkezne?

- Hangodból azt szűrtem le magamnak, hogy örültél neki.

- Jelen idő. Örülök, hogy hallottam őt.

- Mondtam már, hogy jó hatással van rád az állapotod?
- Bencuskám, néha ki tudnék ugrani a bőrömből. Értelme lett az életemnek. Megszületik a kislányunk és lehet, soha többé nem fogok írni. Nem kell pótcselekvés. Nem lehet szebb cél annál, mint ha az ember úgy adja tovább utódának a stafétabotot, hogy többre vigye, mint ő.
- Azt, drágám, felejtse el, hogy a lányunk is könyvelő lesz. Ebből a fajtából elég egy családban kettő.
- Ha komolyan belegondolok, ma már a könyvelés távolabb áll tőlem, mint az autóvezetés.
- Buli lenne, ha elmennél megújítani a jogosítványodat. Vegyed te fel a telefont, biztos a barátnőd hív ismét!
- Tessék, Várkonyi Kinga!
- Szia, Kingi, a Kurucz Ákos vagyok.
- Szia, adom a Bencét! Ákos barátod keres. Beszélgetsek, én kimegyek haját mosni a fürdőszobába!

*

„Kezeink pajkos játéka a körömágy izgatott félkörívében,
ahonnan észrevétlenül leheli csókjait a vágy.

Kezeink komoly játéka a tenyerek mélyrajzú erezetében,
ahol bővizű patakként csörgedez a simogatás.”

Kis virágom. Vasárnap délután van, április 17. Édesen alszik, én ülök az ágyon és fogom a kezét. Játsszom a vékony ujjjaival, ő pedig valószínű, mindezt álmodja. Hányszor csodálkoztam megismerkedésünk óta, vakon hogy tudja ilyen szépen levágni a körmeit? Nem hagyja nagyon megnőni, viszont kivétel nélkül hegyesek. Bezzeg én. Tövig vágom a sajátjaimat. Idegesít, ha már valamennyire megnőnek. Jó ötlet volt részemről még évvége előtt, hogy mindennap ebéd után pihennie kell. Más kérdés, hogy a pihenésből alvás lett. Mindennap, lefekvés után beszélgetünk. A befejezés kódolva van nála. Egyre ritkábban reagál a felvetéseimre, majd a csend hozza tudomásomra, a szerelmem elaludt. Azt mondja, nyugtató hatással van rá a brummogó hangom. Mindent betartott, eminens kismamaként viselkedett. Ugye nem történik semmi olyan az elkövetkező napokban, ami negatív bélyeget nyom az életünkre? Reménykedek. Itt vagyunk Sopronban és várjuk kislányunk megérkezését. Tegnap tartottuk a névnapomat. Szerdán lesz az ő születésnapja. De jó lenne, ha anya és lánya azonos napon ünnepelnének! Ideges vagyok. Ő is ideges, de nem mutatja. Fegyelmezett kismama. Kingácskám, kicsim, eddigi életünkben sok gyászolnivaló van, megérdemeljük, hogy kárpótlást kapjunk. Elképzelni nem tudom, milyen boldogság lesz számodra, mikor a lányunkat magadhoz ölelheted. Judit is meg van zavarodva. Rohangászik a lakásban, mint a mérgezett egér. Néha ráncsapja a bejárati ajtót és mikor visszajön, akkor tudjuk meg, hol járt. Igyekszik aranyos lenni velünk, de pattanásig feszültek az idegei. Készül a nagy öröme, de fél, hogy bánat lesz belőle. Az orvosok szerint egészséges a baba.

- Kingi alszik még?
- Jézusom, Juditka!
- Megijedtél?
- Rosszak az idegeim. Megőszülök a várakozásban.
- Én mit szóljak?
- Semmit ne szóljál! Olvasok a gondolataidban.

- Imádkozzunk, hogy semmi baj ne történjen szülés közben és ígérd meg nekem, több babátok nem fog születni!
- Juditka, ebben biztos lehetsz. Próbáljunk arra gondolni, hogy minden rendben lesz!
- Csak hát - csak hát! Kingi, ahhoz már nem elég fiatal, hogy első szülés.
- Juditka, nincsen a tv-ben neked tetsző film?
- Nincsen, de, ha lenne, akkor is tégedet szórakoztatnálak inkább. Mégiscsak könnyebb, ha két bolond megosztja egymással a sötét gondolatait. Tudod, végiggyászoltam képletesen az életemet. Egy nem túl jó házasság, majd Kingi balesete.
- Folytassad, ne kímélj! Sok éves önmegtartóztatás után a lányod férjhez ment egy vakhoz.
- Tudod, Bence, valamikor képes voltam megfogalmazni, hogy Kingi nem csupán a lányom, de barátnők is vagyunk. Bekerültél a családba és nincs számomra megfelelő definíció erre a kapcsolatra. Kingivel, ha lehet még szorosabb lett a lelki kötődés, veled pedig meglehetősen szokatlanok az érzelmeim. Mintha te is a barátom lennél, csak hát a nemi különbség miatt ezt így nem lehet szavakba foglalni.
- Juditka, tetszik a púderduma, ám én konkrétan vettem fel valamit.
- Azt hittem, legfontosabb, hogy most milyen kötődés van köztünk. Kingi szokott beszélgetni a sorstársaival, én pedig drukkoltam, nehogy valamelyikbe belezúgjon. Mellettem biztonságos, jó élete volt. Látó társat sem kívántam neki, mert az lenézte volna, de egy vak?! Nincs mit tagadnom, meghaladta a fantáziámat. Azon a július végi pár napon, képletesen szólva ki-sebesedett a fenekem, mert tükön ültem addig, míg le nem szállt Sopronban a vonatról. Hazajöttünk, faggatás nélkül kezdett mesélni, hiszen boldog volt. Percről percre oldódtam, majd még azon az estén eljutottam odáig, hogy szégyelltem az előítéletemet. Ma már számodra sem titok, hogy mindent, még az intimitásokat is megbeszéljük egymással. Olyan kérdéseim voltak, hogy most pirulva vallom be neked. Hogy jött létre az első szeretkezés?
- De hát a látók is gyakran szeretkeznek sötétben.
- Nem kell érvelned, Kingi megtette helyetted is. Ma már minimális előítélet nincs bennem. Elfogadom, mikor nálatok vagyok, hogy azokból a kacatokból, amiket itt-ott látok, te alkotni tudsz. Elfogadom, hogy nem mentek alá a busznak. Biztos vannak olyan apróságok, amiket nem tudtok vakon megoldani, de bármi eszembe jut, hiszek benne, hogy nincs számotokra lehetetlen. Végző: a házasságokat nem élem meg gyászként, sőt?!
- Büszke vagy rá, ugye?
- Éppen olyan hülye vagy, mint a lányom. Gyorsan hozzáteszem, tégedet ő változtatott meg. Tele vagytok előítéletekkel magatok iránt. Falakat építetek és csodálkoztok rajta, hogy a látók nem faltörőkosnak születtek. Az átlagember hajlamos arra, hogy a könnyebb úton haladjon. Nem fog átmászni a falon azért, hogy megismerkedjen a csodabogarakkal. Képzeld el, örülök neki, a lányom vakon elérte azt, ami minden embernek természetes kéne, hogy legyen a születés és halál közti rövid szakaszban. Megismétlem, elfogadom, bármit meg tudtok oldani, legfeljebb nagyobb energiabefektetésre, illetve több időre van szükségetek hozzá. Ám az nem várható el egy látótól, hogy a ti fejetekkel gondolkodjon. Nem fogok azon rágódni, Kingi honnan tudja, megsült-e a sütemény és kiveheti-e a sütőből. Nem érdekel, miért nem vág téged agyon az áram, mikor kotorászol a vezetékek között. Nem vág agyon és ez a fontos. Sok éve van Kinginek németül beszélő órája, nekem pedig anyanyelvem. Ehhez képest egy bűdös szót nem értek belőle, mikor megnyomja az óráján a gombot. Lényeg, ő tudja hány óra van. Tudod Bence, mióta megismertelek, bennem is történt lényeges változás. Ma már nem dédelgetem Kingit majomszeretettel. Bár ő régen is tiltakozott ellene. Szülessen meg az unokám és

ne legyen komplikáció. Tisztában vagyok vele, pár hétig itt maradtok nálam, azután élitek a saját életeteket, én pedig visszazuhanok a magányomba.

- Nem fogsz egyedül maradni. Meglepetésnek szántam a döntésemet, hiszen tudom, Kinga zöld utat ad nekem. Megszületik a baba és keresek csere lehetőséget, ide Sopronba.

- Kingi mit szól hozzá?

- Juditka, hol jársz gondolatban? Megismétlem, nem tudja mi a szándékom. Azt gondolom, találok Sopronba olyan családot, akik szívesen felköltöznének Budára. Ha pedig itt leszünk, akkor már nem mondhatod azt, hogy egyedül vagy.

- De jó lenne! Miután te is leszálalékoltattad magadat, szerényen meg tudtok élni a jövedelmekből és én is tudnék segíteni. Tudod, nem viszem a pénzemet a sírba.

- Anyukám?! Kérünk pici haladékokat! Ebben a pár napban az orvosommal kommunikálunk, majd, ha a kis Kingi megszületett, ráérünk érdeklődni a temetkezési vállalatnál. Neked dísz sír kell, hogy a temetőben vakon megtaláljuk.

- Mit álmodtál Kingikém?

- Majdnem ikreket szültem, de mire kibújtak volna, felriadtam a butaságodra. Álmodtam, vagy ti beszéltek költözésről?

- Bence, Kingi kérdezett valamit!

- Juditka, ne kószolgass! Semmi költözésről nem volt szó köztünk.

- Isten veletek, megyek tévézni!

*

„Haszontalan szemem - a sötétség barátja -
éjjelenként hosszú órákon át bámul
a megvakult világba.

Ez az én színházam.

Kellékes szekrénykémen még életre kelnek a nappal néma tárgyak:
a lámpa fénye rejtett árnyak”

Igazságtalan, miközben tudomásom szerint senkinek nem vétettem és mégis, nekem nem adatik meg, hogy akárcsak egy pillanatra is láthassam a kislányom arcát. Akkora kincs birtokosa lettem, ami mindenért kárpótol. Kincs az én édes kis csillagom. A kapálódzó tündérkém. Utólag nevetek, milyen feszültek voltunk mindhárman napokig. Butaság volt. Túl vagyok, vagyunk rajta. Itt vagyok, vagyunk és élünk, nagyon-nagyon boldogan. Kedden Bence bepánikolt, mert elanyátlanodtam. Anyukám telefonált a doktornőnek, aki óvatosan mondta, ha be tud vinni kocsival a klinikára, nyomban menjünk, de ha nagyon görcsölök, mentőt küld értem. Nem sok tapasztalatom van a mentők terén, de abban biztos vagyok, óvatosság szempontjából anyukámat nem tudták volna felülmúlni. Nem tudom, hogy volt képes úgy vezetni, hogy egy zökkenőt nem éreztem. A klinikán kiderült, van még időm, de tekintettel az ismeret-ségre és valószínű, hogy a vakságomra, benntartottak. Duplán nem örültem neki. Nem volt komfortérzetem idegen helyen és attól féltem, Bence hiába akar jelen lenni a szülésnél. Ha beindul, sajnos nem várhatnak rá, hogy beérjen a klinikára anyukámmal. Szerdán délelőtt lettek riadóztatva. Utólag elmondták, az autó nem gurult, hanem repült velük. Bencuskám csak azért nem félt az anyósülésen, mert velem volt elfoglalva gondolatban. Beöltöztették a fiút és fogta végig a kezemet. Igaza volt, hogy keményen fogott a kilenc hónap alatt. A doktornő azt mondta, azért szültem könnyen, mert mindent betartottunk, beleértve a napi komoly tornát és a sétát is. Azt nem tudom leírni, mit éreztem, mikor Kingikémet rám tették.

Az anyák úgyis tudják, akik pedig soha nem szültek, úgysem értenék meg. Bence is megnézhetette óvatosan. Nem tudom, mit tartogat számomra az élet, de arra leteszem a nagy esküt, eddigi és ezutáni életem legboldogabb napja 2011. április 20., amikor 41 éves lettem. Az ajándékom pedig csodálatos volt. A kis mohó, aki azonnal szopizni kezdett. Anyukám szerint viselkedésében totál rám ütött a lányunk. Szeret aludni, de ha fenn van, állandóan mozog. Emlékezve a gyerekkoromra, de akár a felnőtt időszakomra is, valóban kis túlzással elmondható. Hiperaktív voltam, de nem kórosan. Tudtam magamat fegyelmezni, viszont semmitől nem riadtam vissza. Sajnos a balesetem is a vakmerőségemnek köszönhető. Nekem síelni kellett tanulnom. De előtte mindig is sportoltam. A kézilabda vált szenvedélyemmé, ugyanakkor atlétizáltam is. Anyukám itthon van velünk, bár szükségtelen. Nem beszél róla, de én érzem, ő már csak nagymama akar lenni és a háta közepére sem kívánja a könyvelőmunkát. Még nem döntöttük el, meddig maradunk Sopronban, de hosszú ideig nem akarjuk gazdátlanul hagyni a pesti lakást. Anyukám böngészi az újságokat, hátha rátalál egy kínálkozó cserére. Mi pedig a számítógépet nyüstöljük, bár elsősorban Bence. Azt mondja, nekem fontosabb feladatom van. Anyukám olyan aranyos, ahogy naponta többször láttatja velem a lányunkat. Valóban, úgy beszél róla, nem kell a fantáziámat ahhoz megerőltetni, hogy el tudjam képzelni. Boldog vagyok, boldogok vagyunk és főleg egészségesek. Ez a buta Bence, azt mondja, jó ízű a tejem. Biztos lehet benne valami igazság, mert Kingike szeret cicizni. Érdekes, az apukája ma is odafigyel minden mozdulatomra, ám abszolút nem érdekli, mikor van etetési idő. Sígni egy percre nem hagyja a lányát. Persze tudom, hosszú távon ez a majomszeretet visszaüthet. De hát arra gondolok, engemet is szeret, mégis elvárásai vannak velem szemben. Ez durván hangzott, mert ami elvárás van, az mind Kingikével kapcsolatos.

- Kingácska, szeretnék valami fontosat sügni a fülecskédbbe, de nem akarom, hogy Kingike felébredjen.

- Nem fog felébredni és különben sem akarom, hogy siralomházat csináljunk a lakásból.

- Találtam egy kínálkozó csere lehetőséget. Sorházban két szoba komfort, kis kertrész és garázs. Budapesti öröklakást kér érte az illető. Arra gondoltam, Juditkával elmennék megnézni, aztán a többit meglátjuk. Mit szólsz hozzá?

- Szerinted? Anyukám hol van?

- Gondolom, vásárolni. Ha nincs itthon, mindig az üzleteket járja.

- Menjete el, csak azt nem tudom, ha nektek megfelel, hogy nézik meg a pesti lakást? Ami biztos: egy hetes babával helyhez vagyok kötve, bár ez egyébként sem az én asztalom.

- A te asztalod is, mert mi van, ha megszeretted Budapestet? Egy biztos, ha eljövünk onnan, visszaút nincsen.

- Tőlem eljöhetünk! Csupán Mártit fogom sajnálni.

- Kingám édes, ezt alaposan át kéne beszélned anyukáddal! Én bármibe belemegyek, ami nektek jó.

- Tudod, ha látnánk, most azt mondanám, nézzél a szemembe! Mi van akkor, ha azt szeretném, hogy anyukám nálunk lakjon Pesten?

- Nem tartom jó megoldásnak, hiszen immár négyen vagyunk és kicsi hosszú távon a három szobás lakás. Ha két lehetőség közül kell választanom, anyukád itt marad egyedül, illetve hozzánk költözik, esküszöm, gondolkodás nélkül adok zöld utat. Kingám, ne felejtse el, akárhogy döntünk, kizárólag anyukád érdekében tesszük! Különben pedig, anno évekig laktunk négyen abban a lakásban.

- Több perspektívát látok Budapesten, mint itt Sopronban. Ebben a pillanatban nem kell döntenünk, mert anyukám még dolgozik pár hónapot. Ugye tudod, abban egyeztünk meg, mi felmegyünk Pestre, ő pedig hetenként vagy kéthetenként feljön hozzánk vonattal, ameddig nem megy nyugdíjba.
- Édesem, abban legfeljebb ti ketten egyeztetek meg. Valamit nagyon nem értek. Kérlek, magyarázzad meg, ne hagyjál hülyén meghalni! Mióta itt vagyunk, terítéken van a lakáscsere. Ma délelőtt te is böngészted a netet. Végre találtam valamit és arra is az előbb rábólintottál. Mi történt azóta?
- Nehezebben esett le nekem a papírtantusz. Mivel a felvetés átment konkrétumba, így súlya lett a témának. Szerencsémre, azon nem kell lamentálnunk, hogy ki kit szeret jobban és kit kevésbé. Kingike még nem dominál, de mivel szerető családba született, nála is természetes lesz a ragaszkodás. Mi hárman pedig soha nem állunk a dolgokhoz önzően. A többiek a fontosak. Igen, momentán anyukám jövőjén kell fáradoznunk. Jól ismerem őt és tudom, a tartós egyedüllét a halálát jelenti. A nyüzsgést soha nem igényelte maga körül, de a magánytól irtózik és ráadásul fél egyedül. Szerintem neki mindegy, hogy Sopron vagy Budapest. Pár hónap és munka szempontjából befejezi aktív éveit. Ám, itt vagyunk mi, viszonylag fiatalok egy kisbabával. Ebben a nagy gazdasági bizonytalanságban kijelenthetjük, hogy halálunkig megélünk munka nélkül? Természetesen, arról hallani nem akarok, hogy kocsmazenész legyél. De esetleg kultúrműsorokon részt vehetsz, ahonnan csurranhat elméletileg némi pénz. Ami engemet illet, mi van, ha megbokrosodok és elkezdek németet tanítani?
- Egyem a szívecskédet, te kis okoska.
- Még nincs vége. Kingike három év múlva óvodaérett lesz és akarom, hogy közösségbe járjon. Szeretem a szülővárosomat, de azt nem lehet elvitatni, a fővárosban sokkal több lehetőség nyílik a kislányunk számára.
- Én marha. Egy csomó időm ráment a böngészésre, ahelyett, hogy ezt az angyalt ölelgettem volna.
- Bencuskám, momentán az ölelgetéstől majdnem olyan távol vagyunk, mint mikor egy éve még arról érdeklődtél tőlem telefonon, tudok-e sakkozni. Emlékezzél rá, az ölelgetés elméleti síkon sem vetődött fel bennünk.
- A saját nevedben nyilatkozzál, ne helyettem! Igaz a szitu csupán egyoldalú. Hányszor beszélgettünk úgy telefonon, hogy én kivont karddal ültem az ágyamon?
- De miért kivont karddal?
- Nem akartam én harcolni, csupán a hüvely nálad volt, amibe elrejthettem volna.
- A történelem ismétli önmagát. Pár hétig hiába szeretnél kardozni.
- Valahogy majdcsak kibírom. Számítsál rá, olyan Tünde-napot tartunk, amilyen még nem volt a világon. Arra a napra kettesben hazamegyünk Pestre, hogy anyukád ne hallja a sikoltozásodat.
- Te bolond, mi lesz a szoptatással?
- Ne búsulj, lesz mit szopnod! Kingikét majd Judit szoptatja a távollétedben.
- Szegény anyukám?!
- Addig is vágom a centimétereket.
- Megbugáztad a szabócentimet?
- Kingácskám, az igazi férfi a saját családfáján méri az idő múlását.

- Muti, mikor kezdted nyiszitálni?!
- Ma fogom elkezdni este.
- Sajnálom, hogy még nincs miben gyönyörködjek. Hihihih!
- Megismerkedésünk óta ebben a pillanatban érzem anyukádat legtávolabb magamtól.
- Mit gyászol az ifjúság? Olyan csendben vagytok, azt hittem hazamentetek Pestre. Gyertek, vásároltam finom, friss krémest!
- Juditka, nem kellett volna sietned.
- Kezdem érteni. Rosszkor érkeztem. Páááá, lelkecskéim! Kívülről rátok zárom a szobaajtót.

2014. december 5.